

Mária Széplőtlen Szívének való szentelődés

Renato Baron bevezetője

A Szűzanya, a Szeretet Királynője meg akart jelenni itt minálunk, itt, a mi környezetünkben, itt, a közelünkben. És 1985 óta szól hozzánk, bemutatkozik és irányelveket is ad, hogy az életünk teljesebb és szentebb legyen.

Miről lesz ma szó? Magyarázatot szeretnénk nyújtani, egy bevezetőt adni, ahhoz, amit Mirco fog elmondani 6 katekézisben nektek, nektek, akik a főszereplői vagytok ennek az odaszentelődésnek. Mert a Szűzanya kérte, hogy mindnyájan szenteljük magunkat az Ő Széplőtlen Szívének. Igyekeztünk megérteni, hogy alapjában mit jelent ez az odaszentelődés. Sokakat megérintett Máriának e kérése, és neki szentelték magukat. Neki szentelni magunkat azt jelenti: mindent neki adni, ami a mienk, a mi ügyeinket, az örömeinket, a birtokunkat, otthonunkat, imádságunkat, mindent a kezébe helyezni, azért, hogy mindent irányítson életünknek azon az útján, amelyre most rálépünk. Több ezren vannak azok már, akik Neki szentelték magukat, nemcsak mi olaszok, hanem külföldiek is. Sok a külföldi is, aki eljött Schioba, és megértette, hogy az odaszentelődés nagyon fontos dolog. Amikor megkeresztelkedtünk, a keresztség bevezet minket a keresztyénségbe, a katolikus egyházba. De ez nem volt elég, a Szűzanya azt mondta, azt akarom, hogy Széplőtlen Szívemnek is szenteljétek magatokat, mert aztán én leszek az, aki követlek titeket, aki vezet titeket, aki javaslatot teszek, hogy mit tegyetek az életetekkel, hogy a szentség felé haladjatok. Az egyetlen téma, amiről hosszabban kellene beszélnünk az a mi szentségünk, mindannyiunké. Nem arról van szó, hogy az odaszentelődéstől szentté válunk, hanem az odaszentelődés segít abban, hogy jobbá váljunk, tehát hogy ezáltal szentebbé váljunk.

Van egy megszabott formája annak, hogy hogyan szenteljük magunkat Máriának. 5-6 alkalommal találkozunk katekézisekre, amelyek segítenek minket felkészülni. Ezekon megtudjuk majd, hogy miért jó nekünk az odaszentelődés, megtudjuk mi történik, ha Máriának szenteljük magunkat. Bámulatós, csodálatos dolog történik. Újra felfrissítjük kiskorunktól megszerzett hitbéli tudásunkat, felfrissítjük a katekizmussal kapcsolatos tudásunkat, újra életre keltjük azt a keresztséget, amelyet mellőztünk és elfelejtettünk. Máriának szentelni magunkat azt jelenti: megújítani keresztségünket. Az odaszentelődéskor megújítjuk keresztségünket, amely arra indít minket, hogy legyünk tisztességesek, hogy legyünk imádságosak, hogy forduljunk mások felé, arra indít, hogy legyünk hívők, arra indít minket, hogy mindent viseljünk el, hogy mindent ajánljunk fel, amit majd itt hagyunk a földön. Ezáltal erősebbé válunk, egyre tisztábbá válunk abban, amit csinálunk. A szentelés, amit elvégzünk, azt jelenti, hogy mindazt, ami Istené, azt Mária által felajánljuk neki olyan módon, azokkal a tanácsokkal, azokkal az útmutatásokkal, amelyeket a Szűzanya ad nekünk. És a Szűzanya több szép útmutatást ad nekünk. Ezek szépek, mert a szép felé visznek, mert a tisztaság felé visznek, és mi nyugodtabbnak, derűsebbnek érezzük magunkat, mondhatnám biztosabbnak érezzük magunkat, mert Ő velünk van. Ő mondta: „senkit sem hagyok elveszni azok közül, akik nekem szentelik magukat”. Nem hagy minket elveszni, egészen életünk végéig ő segít megvalósítani mindazt, amit nekünk javasol, és biztosak vagyunk abban, hogy a biztonság felé tartunk. A biztonság felé, a mennyországba, Isten ölelő karjaiba.

Ez az az odaszentelődés, amit ezen a katekézisen keresztül szeretnénk végrehajtani. És hangsúlyozom, hogy nagyon jó volna, ha mindannyian megtennénk, mert azok, akik Máriának szentelik magukat, ti is, akik megteszitek ezt, ennek a hírnek a hordozóivá váltok, minden más ember felé, a rokonaitok felé: gyertek ti is, szenteljük Neki magunkat, mert ez nagyon hasznos és nagyon szép. De persze nem arról van szó, hogy több pénzünk lesz, vagy nagyobb lesz a tekintélyünk, hanem érezni fogjuk a biztonságot magunkban és körülöttünk, ami kedvet ad ahhoz, hogy éljünk. A Szűzanya azért is kérte az odaszentelődést, hogy boldoggá tegye Jézus Szívét, Isten Szívét. És szenteljük oda magunkat, mert a Szűzanya Jézus Szívéhez, Isten Szívéhez vezet minket. Oda visz minket, mert Jézust hozta a világra, Jézust hozza hozzánk, és mi a Szűzanyával teljesen egyek leszünk; és azután könnyebb lesz imádkozni, misére járni,

vallásunkat gyakorolni. Mindez sokkal könnyebb lesz Ővele. Próbáljátok ki, és meglátjátok, hogy ez az odaszentelődés sok örömet és biztonságot fog nektek adni. De nemcsak örömet és biztonságot, hanem annak a bizonyosságát is, hogy egy nap együtt leszünk, mindannyian együtt leszünk. Köszönöm, hogy elfogadtátok a felkészülésnek ezt a formáját, az előkészületnek ezt az „iskoláját”. Mindig fel kell készülnünk, az odaszentelődés felkészülést igényel. Hat találkozásunk lesz, amelyen Mirco Agerde fog hozzánk szólni, aki erre felkészült. És látni fogjátok, hogy ez mennyire fontos, mert felkészít minket az odaszentelődésre, amely ennek az előkészületnek a végén lesz.

Megköszönöm mindnyájatok figyelmét, és részvételét. Egyre többen leszünk, nők, férfiak és gyerekek egyre nagyobb olyan csoportja, amely Máriához közeledik. Mindazt, amink van, mindazt, amit elképzelünk, mindazt, ami vagyunk, Neki szenteljük. Egy nagyon szép szentelési formulánk van, most már sok nyelvre lefordítva, amelyet mindenki felolvas, mikor Máriának szenteli magát.

Arra buzdítok mindenkit, hogy életünkben teljesítsük mindazt, amit megígértünk, mert a Szűzanya nem hagy el minket. Így arra is hívunk majd titeket, teremtünk rá alkalmat, hogy újítsátok meg újra meg újra az odaszentelődést, mert nem elég egyszer odaszentelnünk magunkat. Egyszer vagy kétszer egy évben, arra hívunk titeket, hogy egy szép ünnepség keretében, mindannyian együtt megújítsuk az odaszentelődésünket. Szükséges megújítani mindent, mert minden megkopottá válik. Kell, hogy minden megújuljon, egyre szebbé, egyre tudatosabbá váljék mindaz, amit a Szűzanya kért. Köszönöm mindnyájatoknak a részvételt.

Dicsértessék a Jézus Krisztus!

Mirco Agerde 2003

Első katekézis: A lelkigyakorlat megkezdése előtt.

Önmagunk Mária Szeplőtelen Szívének szentelése: alapok és meghatározás

Kedves barátaim: Mária Szeplőtelen Szívének való odaszentelésünk előkészületi útjának kezdetén figyelmesen meg akarjuk hallgatni Égi Édesanyánk néhány hívását, amelyeket éppen ilyen előkészítő kurzusok kezdetén adott. Ezek nemcsak az ő szolgálatkész anyai szeretetének a kifejezései, hanem azt is mutatják, hogy Ő mennyire közel van hozzánk és követi lépésről lépésre azt, aki elfogadja az ő meghívását, hogy a kezeibe adja, és neki szentelje magát.

– Gyermekeim, mindenki mellett ott vagyok, aki engem keres. Anyaként védelek titeket; számomra mindannyian „Jézus” vagytok. Azt tanítom nektek, hogyan legyetek példaképek Isten akarata szerint. Kedves gyermekeim, ezekben az időkben egy hamis fény elhomályosítja az igazi világosságot. Gyermekeim közül sokan elhagynak és elfordulnak tőlem és árván bolyonganak az élet útjain. Eltávolították a képeimet is a házaikból és sok templomból, de én meg fogok maradni a ti szívetekben, akik szerettek engem, és akik nekem szentelitek magatokat (1990. április 22).

– Gyermekeim, ki fog hiányozni közületek a mennyei találkozóról? Én minden szent Királynője vagyok, és minden gyermekemet várom, hogy a mennyei sereggel egyesüljön. Azok a gyermekeim, akik ma kezdik ezt az utat, hagyják magukat általam kísérni és Én megígérem, hogy ők is elérkeznek a megszentelődés végcéljához. Köszönet mindnyájatoknak, kedves gyermekeim, nem foglak elhagyni titeket (1992. november 1).

– Kedves gyermekeim, az Atya áldása legyen rajtatok. (...) Én örködöm e ház felett, veletek fogok járni és lépésről lépésre kísérlek titeket minden nap (...). Legyen a kegyelem mindnyájatokkal. Az út helyes. Ha ezen maradtok, én nem hagylak el, hanem vezetlek titeket (1988. május 22).

Tehát abban a megnyugtató bizonyosságban, hogy a Szűzanya közel van hozzátok, és az előkészületnek ezen az útján közvetíteni fog minden szükséges kegyelmet, és mindenekelőtt, hogy maga az út helyes, bele akarunk mélyedni önmagunk odaszentelésének a témájába és megkíséreljük, hogy válaszoljunk azokra a kézenfekvő kérdésekre, amelyeket e pillanatban közületek mindenki magában hordoz: Mi is az, amit most csinálok? Mi ez a szentelés? Mi a jelentése ennek a kifejezésnek? Mit hoz magával? És mit kell cselekednem, ha odaszenteltem magam?

Tehát mit jelent és mi az alapja ennek az önmagunk Szűzanyának való odaszentelésének?

Hogy mindezen kérdéseket megválaszoljunk, célszerű tisztázni, hogy mik azok az alapok, amiken az odaszentelődés áll, honnan származik, és hol született meg a Mária Szeplőtelen Szívének való szentelés. Ezért szükséges, hogy legelőször egy kis teológiával foglalkozzunk – nem azért, hogy ezzel hivalkodjunk – hanem csak azért, hogy elmélyítsük mindazt, amire készülünk, hogy ne csak nagyobb tudatossággal éljük meg majd a szentelést, hanem, hogy még tudatosabbá tegyük hitünket, és meg tudjuk magyarázni másoknak döntésünket (sőt esetleg meg is tudjuk győzni őket, hogy hasonlóképpen tegyenek!).

Fontos előre megjegyezni, hogy a Szűzanyának való odaszentelés nem valamely szent, próféta, pápa, püspök, vagy pap kitalációja. A Máriának való odaszentelés „kitalálója” maga Isten, a Mindenható Atya, amikor az idők teljességében „*az Ige testté lett, és eljött, hogy közöttünk lakjon*” (Jn 1,14).

A szeretet ezen nagyszerű misztériumában az Atya úgymond átadta Igéjét Szűz Mária legtisztább méhe számára, ezt a teremtményt kiválasztotta minden asszony közül azért, hogy általa, aki meg lett kímélve az áteredő büntől, tehát Szeplőtelen volt, Ő [Jézus] magára vegye a testünket, azaz magára vegye emberi természetünket, és közöttünk lakjon, hogy megváltson minket halálának és feltámadásának húsvétja által.

Megtehetette volna-e a mennyei Atya, hogy Jézus közénk jöjjön anélkül, hogy Máriát vegye igénybe? Nyilvánvalóan, mert Istennek semmi sem lehetetlen. Megtehetette volna, hogy Jézus megjelenik a semmiből, megteremthette volna őt a porból, mint Ádámot. Azonban mégsem így tett! Az a tény, hogy a Mindenható ezt a csodálatraméltó teremtményét, Máriát akarta igénybe venni arra – jóllehet másként is tehetett volna –, hogy a mi megváltásunkat megvalósítsa, azt jelenti, hogy Mária szorosan össze van kapcsolva az üdvösség tervével, nemcsak az egész világ, hanem egyenként mindnyájunk üdvösségével is. Ez minket is arra tanít, hogy aki eltávolítja Máriát a saját életéből, vagy az Egyház életéből, nem Isten akarata szerint cselekszik. Aki saját hitéletében nem tartja szükségesnek, hogy Máriához forduljon, veszélybe sodorja saját üdvösségét. Másrésztől, ha maga Isten választotta ezt az utat (a Boldogságos Szűz Máriát), hogy közénk jöjjön, kik vagyunk mi, hogy másik utat válasszunk azért, hogy hozzá eljussunk? Nemde azt énekeljük a karácsonyi énekekben: „Isten olyan lett, mint mi, hogy olyanná tegyen minket, amilyen Ő”? (olasz karácsonyi ének) Tehát Isten olyan lett Mária által, mint mi, hogy olyanná tegyen minket Mária által, mint Ő. Így a Megtestesülés titkában találjuk a máriás megszentelődés első alapját, és felismerjük, hogy Isten Anyja mily teljes mértékben része az üdvösség művének. A Szűzanyának szentelni magunkat tehát azt jelenti, hogy elismerjük mindezt, és megengedjük neki, hogy segítsen nekünk, és álljon mellettünk a Krisztus felé, az örökkévalóságba vezető személyes utunkon.

Az önmagunk Mária Szeplőtelen Szívének való odaszentelés – és ez a második alapja ennek a szentelésnek – hivatalosan a kereszten lett közzétéve, amikor a haldokló Jézus: *„látván Anyját és ott mellette a tanítványt, akit szeretett, azt mondta Anyjának: Asszony, íme a te fiad és a tanítványok: Fiú, íme a te anyád”* (Jn 19,26-27).

A Szentírás gyakorlatilag kinyilvánítja: *„Asszony, íme a te fiad”*; *„Fiú, íme a te anyád”*! Vagyis: „Anya, mostantól kezdve János – és Jánosban mi mindannyian, az egész Egyház – a te egyetlen fiad, és legyen számodra olyan, mintha Én lennék az!” Jézus ezekkel a szavakkal adja Anyjának – az irántunk érzett szeretetből fakadóan – a rendkívüli kegyelmet, hogy minden embert szeressen ugyanazzal a szeretettel, amivel Ő saját fiát szerette. Mária szeret engem, szeret téged és szeret minden embert ugyanolyan módon, ahogy Jézust szerette, és gondját viseli mindenkinek közülünk, ahogy Isteni Gyermekeének gondját viselte. A mi Égi Édesanyánk mindannyiunkat magához vesz, hogy segítsen nekünk növekedni a kegyelmi életben egészen addig, amíg el nem érjük a teljes érettséget Krisztusban!

Amikor aztán a tanítványnak azt mondja: *„íme a te anyád”*, akkor ez azt jelenti, hogy ettől a pillanattól Jánosnak – mindannyiunknak, az egész Egyháznak – Máriát úgy kell szeretni, ahogy Jézus szerette, és lelki életünkben is úgy kell tekintenünk rá, mint a mi igazi anyánkra. És mivel Jézus 30 évig volt alávetve Máriának, nekünk is nyugodt bizalommal át kell magunkat adni az ő kezeibe azért, hogy növekedjünk bölcsességben, korban és kegyelemben – éppen, ahogy magyaráztuk.

Tehát – ismételjük – a második alapja a Máriának való odaszentelésnek maga Jézus, aki meghalván a kereszten, minket Anyjára bízott, és az az Ő akarata, hogy a gyermekeiként fogadjuk be Őt az életünkbe. Mondhatjuk, hogy a Máriának való odaszentelést hivatalosan maga Jézus, Isten Fia hirdette ki a kereszten.

De van egy harmadik alap is, amely egyszerre hív a Szűzanyának való odaszentelésre és igazolja is azt. Nevezetesen az a tény, hogy maga Mária kéri ezt már jó ideje. Még ha Isten népe nincs is tudatában, közel száz éve, hogy a Szűzanya arra buzdít, hogy mindenki szentelje magát az ő Szeplőtelen Szívének. Fatimában a Szűzanya miután megmutatta a

pásztorgyermekeknek a poklot, azt mondta nekik: **„látjátok hol végzik a szegény bűnösök lelkei? Azért, hogy őket megmentse, az Atya létre akarja hozni a világban a Szeplőtelen szívemnek való odaadást: szenteljétek mindannyian magatokat nekem, szenteljétek nekem Oroszországot...”** Ebben a fogalmazásban egyértelműen látszik, hogy ez az odaszentelés a Mennyei Atya akarata.

Tehát kifejezetten kéri az odaszentelést a bűnösök és az egész világ megmentésének eszközeként! A Szűzanya San Martino di Schioban megjelenései kezdetétől fogva azt kérte, hogy mindenki szentelje magát az ő anyai Szívének. Ha itt most mind felolvassánk a gyermeki szeretet e cselekedetének megtételére buzdító sürgető meghívásait és felhívásait, órákon keresztül kellene még beszélünk. Vegyünk csak néhány példát a „Szeretet Királynője” üzeneteinek „Mária hív” címet viselő könyvéből. 1987. január 12-én a Szűzanya többek között ezt mondta: **„Mindenkít szeretek és meg akarok menteni. Minden ember szentelje magát az én Anyai Szívemnek!”** Itt a Szűzanya kinyilvánítja mélységes kívánságát, hogy mindenkit közülünk meg akar menteni, és szorosán összekapcsolja a neki-szentelődést és a megmenekülést.

Miért vezet a neki-szentelődés az üdvösséghez, és miért érheti el az ember biztosan az üdvösséget a Máriának való odaszentelődés által? Ezt pontosabban meg fogjuk tárgyalni a harmadik katekézisünkben, amikor hagyjuk majd magunkat teljesen elmerülni az égi Anya üdvözítő szeretetében! A mély szeretet még határozottabban kifejeződik az 1988. október 5-i üzenetben, amikor a Szűzanya többek között azt mondta: **„Minden vágyatokat ismerem. Ti is törekedjétek arra, hogy teljesítsétek az én kívánságomat: Elvárom, hogy mindannyian szenteljétek magatokat az én Szeplőtelen Szívemnek.”** Lehetetlen nem észrevenni ezekben a szavakban Mária anyai szeretetének összes melegét: Ismerlek titeket, tudom, kik vagytok, tudom, milyenek vagytok, mindent tudok rólatok, azt is, ami bennetek van, a gondolataitokat, félelmeiteket, vágyaitokat, ismerem azt is, amit senki sem tud rólatok, mert azt a titkot szívetek legmélyén rejtegetitek. Mégis ismerem azt, és ezért jövök hozzátok minden vágyatok elé, ha az jó a ti üdvösségetek szempontjából. De ahogy én megyek felétek – minket hív az Anya –, úgy gyertek ti is az én vágyam elé, amely az én Anyai Szívemnek való odaszentelésekből áll, és minden könnyebb lesz!

Kedves Testvéreim! Tegyük világossá: Mária égető vágya a neki való odaszenteléssel kapcsolatban nem annak tulajdonítható, hogy Neki arra szüksége volna. Ő ezt az alázatos és őszinte cselekedetet miattunk kívánja, a mi hitéletünkért, a mi reményünkért, a mi szeretetünkért, a mi örömünkért, a mi örök üdvösségünkért!

Ha tehát most megismertük a megszentelődés három legfontosabb alapját (az Ige megtestesülése a Szűzanya szeplőtelen méhében, Jézus **„Íme a te Anyád”** mondata a kereszten, és magának a Boldogságos Szűz Máriának személyes, sürgető és esdeklő meghívása), és azt is megismertük, hogy hogyan következik a kinyilatkoztatás bizonyos aspektusaiból maga a Máriának való szentelődés, most arra akarunk rátérni, hogy meghatározzuk, mi a Mária Szeplőtelen Szívének való odaszentelés.

Ehhez először vissza kell térnünk a keresztt alá. Miután Jézus az apostolt és Máriát kölcsönösen egymásra bízta, János evangéliuma így folytatja: **„és ettől a pillanattól a házába fogadta Máriát a tanítvány”** (Jn 19,27). Ez az, amit önmagunk Szűzanyának való szentelése elsősorban jelent: Máriát a saját házukba magunkkal vinni. De nem is annyira és nem kizárólag a téglából épültbe, hanem mindenekelőtt a mi szívünk, a mi életünk házába, hogy megosszuk vele mindazt, amik vagyunk, és amit birtoklunk, de mindenekelőtt mindazt, amivé válnunk kell, és amivé válni akarunk.

Hogy ezt jobban megmagyarázzuk: abban a pillanatban, amikor János magához fogadta Máriát, Ő az apostolnak két dolgot ajándékozott: egy Krisztusba vetett egyre erősebb hitet és a Vele való szeretet nagyobb közösségét. És így Mária ugyanazokat adja mindenkinek, aki valóban őt a saját házába fogadja a megszentelődés által. Amikor megengedjük az Égi Anyának, hogy valóban belépjen a mi életünkbe, hogy megosszuk vele mindent, Ő nem

hagyja, hogy neki szolgáljunk, hanem Ő fog minket szolgálni – ahogy teszi egy édesanya a saját gyermekeivel – azzal a céllal, hogy segítsen nekünk realizálni azt – figyeljünk csak! –, amik már most vagyunk, vagyis azt, hogy a keresztségben Isten által megszenteltek lettünk! Mivel a Szűzanya tökéletesen hasonló Krisztushoz, rendkívül fontos tagja Isten népének, képmása, képe, modellje az Egyháznak, de mindenekelőtt mindannyiunk Édesanyja, Ő az egyetlen, aki segíteni tud nekünk, hogy teljesen megéljük a keresztségünket és mindenekelőtt keresztségi fogadalmunkat, vagyis: hogy ellentmondunk a sátánnak és műveinek.

Mi tehát végül is a Máriának való odaszentelés? Nem egy új odaszentelődés a keresztségben Istennek való odaszentelődésünkön túl, hanem **a Mária Szeplőtelen Szívének való odaszentelődés a keresztségi ígéretek tudatos megújítása Máriával, Máriában és Máriáért, aki – mivel teljesen és tökéletesen Krisztushoz hasonló – segít minket minden nap úgy élni, hogy az Övéhez hasonlóan a mi „Fiatunk” is Isten akarata szerinti legyen!**

De miért mondjuk: a keresztségi ígéretek tudatos megújítása? Azért, mert amikor meg lettünk kereszttelve, mások mondták az „igent” helyettünk: a szülők és a keresztszülők!

Igaz, hogy a bérálásban megújítottuk ezt az igent és így teszünk minden évben Húsvét vigíliáján is, de úgy tűnik, Isten népe igazából nincs tudatában annak, hogy ez az odaszentelés az egész életünkre érvényes! Máriában tehát egy segítséget és egy biztos védelmezőt keresünk, hogy mindig igazabbak és tudatosabbak legyünk abban, amivé a keresztség által váltunk. És mivé – vagy inkább – kivé váltunk a keresztségben?

Ezen alapvető szentség által az üdvösség, a Krisztus által kieszközölt üdvösség ragadja magával teljesen az életemet. A keresztség vizéből új teremtményként lépek elő Krisztusban, megtisztulva az eredeti büntől, és ezzel egy szőlővesszővé válva őbenne, aki az igazi szőlőtő, azaz Isten egyik fogadott gyermekévé válok. Következésképpen egyike leszek a megváltottak közösségének, azaz az Egyháznak, és minden nap arra törekszem, hogy ezt az életembe átültessem a kegyelemtől védetten, és ellentmondva a Sátánnak és csábításainak.

Ez mind Mária, és ő mindezt tökéletesen elérte, és ezért – mivel ő a mi Anyánk, és mi sohasem fáradhatunk bele abba, hogy ezt hangsúlyozzuk – ő tud és akar segíteni mindannyiunknak, hogy betöltsük a saját keresztségünk hivatását. És mi a mi keresztségünk hivatása?

Szentté válni!

Ne féljünk ettől a szótól, amit manapság száműztek a világból: nem az a szent, aki csodákat tesz, hanem az, aki meg tudja tölteni saját életét a szeretet cselekedeteivel, aki át tudja alakítani saját életét egy szeretet-művé, ahogy Mária tette és teszi.

De ne felejtjük el, hogy a keresztségen és annak kegyelmi jelentőségén kívül a bérálás szentségét is megkaptuk. Ezzel a szentséggel nemcsak a keresztségi ígéreteinkben erősödünk meg, hanem hitünkben is felnőttek lettünk: megkaptuk a pünkösdi Szentlélek kiáradását, aki minket katonákká, harcosokká tett – vagy ahogy ma szívesen mondjuk – Krisztus hiteles tanúivá. Ne felejtjük el soha, hogy a szentség [az életszentség], amelyre a keresztség hív minket, csak akkor érhető el, ha képesek vagyunk életünkben hitelesen tanúságot tenni Krisztusról szavainkkal és tetteinkkel!

És ezért akarjuk Mária Szeplőtelen Szívének való odaszenteléssel ezt is felfrissíteni, és így Isteni Vezérünk kíséretében azzá a sarokká, Krisztusnak azzá a követőjévé akarunk válni, aki széttagozza az ősi kígyó fejét, hogy visszahozza a jó elsőségét a világba Isten törvényének tisztelete által.

Látva a Máriának való odaszentelés ezen alapjait, fel lehet és kell is tenni magunknak a kérdést, miért tart ki a Szűzanya ennyire, és mindenekelőtt miért kívánja olyan sürgetően, hogy a mi korunkban mindenki elfogadja az ő meghívását?

Nos, erre esetleg a következő szavakban találhatunk választ. ***„Fiam, ezt kell mondanod: Istennek csak egyetlen törvénye létezik, és azt kell követni. Túl sok a zűrzavar és kevés a parancsok betartása”*** – ezt mondta a Szűzanya 1986. július 17-én.

Kedves Testvéreim! Próbáljunk meg látó szemű emberek lenni, és azonnal fel fogjuk ismerni, hogy az ember – főként a mi korunkban – tíz ellenparancsot kreált magának.

Az első Parancsolattal: „*Ne legyen más istened Rajtam kívül*”, az ember egy hamis Szentháromságot állít szembe: a birtoklás, a nemiség és a siker hármasságát. Ennek az új istenségnek az ember képes mindent feláldozni, és ezen bálvány árnyékában képes lett a legsúlyosabb bűnökre.

Második parancs: „*Isten nevét hiába ne vedd!*” Mennyi az istenkáromlás napjainkban: „*Drága gyermekeim, (...) ne káromkodjatok többet! Tudjátok meg, hogy nektek, híveknek a közös imádságait napjában sokszor elfojtja az Isten elleni káromlások mérhetetlen mennyisége. Egyedül Istennek jár a dicsőítés. (...) Ne káromkodjatok többé.*” (1986. április 2). Mennyi a káromlás a Szentlélek ellen is abban az értelemben, hogy az ember tudatosan felszítja a kételkedést, amikor tudatosan kétségbe vonja a hitigazságokat.

Harmadik parancs: „*Az Úr napját szenteld meg*”. Elszomorítóak a templomok vasárnapi látogatottságának adatai. 1960-ban Isten népének 70%-a járt átlagosan templomba, ma csak 5 %-a. Lehetséges az, hogy a heti 168 órából (24x7), amit az Úr neked az életre engedélyezett, és amiben neked életet, egészséget, munkát, családot, stb. ad, te nem tudsz találni háromnegyed órát (a mise átlagos ideje), hogy azt mondd: „köszönöm, Uram, mindazt amit nekem adtál, és amit mindig ingyenesen adsz nekem?” Emlékezzünk rá, hogy az Eukarisztia valójában hálaadást jelent, egy hálaímát, amit Istennek mondunk Krisztus által, Krisztussal és Krisztusban. Manapság a vasárnapból hétvége lett, a sport, a szórakozás stb. napja, mintha ezek mind nem szintén Isten kegyelme lennének!

Negyedik parancs: „*Tiszteld apádat és anyádat!*”. Ez az a parancs, amely a családot úgy alapozza meg, ahogy a Teremtő azt akarja, vagyis hogy a családot a férfi és a nő közötti szentségi házasságra alapozza, mivel az Úr így teremtette őket férfinak és a nőnek. De ma – a visszataszító törvényhozás által pártolva – minden családnak számít az együttéléstől az egyedülálló nem házas állapoton át az ún. „homoszexuális házasságig” a gyermekek örökbefogadásának jogával. A válás pártolása következtében – a pápa arra hív minket, hogy ne fogadjuk el ezt a szemléletet – a családok szétesnek. Ez a szemlélet az egyik fő oka a fiatalok értékválságának, a hivatások hiányának, az Egyház és az egész társadalom nehézségeinek.

Ötödik parancs: „*Ne ölj*”. Tekintsünk el a gyilkosságoktól, amelyekkel a napi híradások tele vannak. Gondolkodjunk el arról a tényről, hogy az utóbbi húsz évben 1 milliárd 200 millió gyermek halt meg abortusz miatt. Négy millió csak Olaszországban, egy olyan törvény – egy ún. civil törvény – eredményeként, amely egyike a legengedékenyebbeknek a világon. Egy nap azt mondta a Szűzanya Renátónak: „*Minek csináljátok a szép és nagy házaitokat, kik lesznek benne holnap? Hol vannak a gyermekeitek? Én azt mondom nektek, hogy nem sok idő múlva más kultúrák, nyelvek és vallások követői fognak jönni, és elveszik a gyermekeitek helyét, akiket ti nem akartatok!*” Nem ez az, amit manapság megtapasztalunk? Itt nem akarunk politikai megfontolásokba bocsátkozni mindazzal az igazságtalansággal kapcsolatban, ami a bevándorlás jelensége mögött húzódik, de gondoljunk arra, hogy ezek közül a bevándorlók közül sokan olyan állásokat töltenek be, amiket mi a szégyenletes tetteinkkel szabadon hagytunk, minden, a vallás területét is érintő jövőbeli következményekkel, amiket majd fokozatosan megtapasztalhatunk.

Hatodik parancs: „*Ne paráználkodj!*” Ezt még Isten parancsának tartjuk? Még meg szoktuk ezt gyönni? És a gyóntatószékekben az ember az egyházi tanítóhivatal szerinti igaz és valódi lelkivezetést kap?

Hetedik parancs: „*Ne lopj*”. Van ma egy igen súlyos lopás, amit az ember elkövet, és ez a kicsinyek ártatlanságának az elrablása. Jézus súlyos szavakat használ a kicsinyek megbotránkoztatásával kapcsolatban: „*jobb lenne annak, ha malomkővet kötnének a nyakába és bedobnák a tengerbe*”. Mi lesz tehát Isten ítélete azokkal szemben, akik a pornográfiát produkálják, és a pedofíliát üzik?

Nyolcadik parancs: „*Ne tégy hamis tanúságot*”. Ma, ezzel ellentétben a látszatnak a kultusza van érvényben: a legfrissebb divat, a legújabb autó, stb. Különben mit gondolnának a többiek? Nem fontosabbé, hogy mi lesz az Isten ítélete, hanem csak az, hogy mi lesz mások ítélete velem szemben! Nem a valóságos lét a fontos, hanem csak a látszat, és ezért mindenre kész az ember, akár arra is, hogy eladósodjon a világ dolgainak megszerzéséért, és egyáltalán nem gondol arra, hogy sok fiatal, ha nincs a televíziós modellek szerinti tökéletes teste, rossz fogyókúrákkal a betegséget, vagy egyenesen azt kockáztatja, hogy anorexiás lesz.

Kilencedik parancs: „*Felebarátod feleségét ne kívánd*” (természetesen a férjét se!). Ma azonban a házasságtörés is úgy tűnik divat, amit a válás törvénye támogat.

Tizedik parancs: „*Mások tulajdonát ne kívánd*”. Ez az a parancs, amelyik elítéli az irigységet, a törtetést, a karrierizmust, azt a képességet, amely tönkreteszi a másikat, hogy elérje az elsőséget; azt a magatartást, miszerint manapság készek vagyunk lerombolni a másik ember tekintélyét és becsületét a saját szárnalmas kis érdekeink kedvéért.

„*Gyermekeim, (...) az Atya engem vezetőnek akart, hogy elvezessem Őhozá, ami az Övé: minden embert*” (1988. november 2). Tehát éppen a parancsok hiányos megtartását tekintve mutatkozik meg a Máriának való odaszentelődésünk mély értelme: követni élő hittel a mennyei vezetőnket a jó útjain (amely biztos, hogy még létezik, különben a világ már nem lenne!), hogy tanúságot tegyünk Isten szeretetéről és segítsük Máriát, hogy legyőzzön minden bűnt, és előkészítse Szeplőtelen Szívének győzelmét, amit Fatimában már 1917-ben és San Martino Schioban is több alkalommal megjövendölt.

Az utolsó pont, amit ebben az első katekézisben röviden érintenünk kell, hogy mi a különbség önmagunk Szűzanyának való felajánlása és odaszentelése között. Ezeket a kifejezéseket időnként mint szinonimákat használják, de valójában nem azok: valójában a felajánlás inkább a bizalom misztikus aspektusának és annak a rendelkezésre állását világítja meg, aki azt akarja, hogy a Szentlélek vezesse mint Máriát, Mária által. Az odaszentelés a teljes elköteleződés szándékát fejezi ki, az elköteleződés ajándékát: én Máriának szentelem magamat, mert aktívan el akarom kötelezni magam vele, benne és általa, az én mindennapi elfoglaltságaim által is, amennyire csak tudom, és amennyire csak képes vagyok rá, hogy győzelemre segítsem az ő Szeplőtelen Szívét és Isten országát a világban. Természetesen végül a két kifejezés eggyé válik. Ugyanis nem létezhet teljes elköteleződés bizalom nélkül, és ugyanúgy nem létezik bizalom sem egy következetes elköteleződés és tudatos, teljes, aktív és felelősségteljes önátadás nélkül.

Dicsértessék a Jézus Krisztus!

Második katekézis: A 12. nap után

A válaszunk: rendelkezésre állás

Kedves barátaim: az első katekézisünk alkalmával elemeztük önmagunk Máriának szentelése bibliai, teológiai alapjait, és hangsúlyoztuk, hogy ez nem emberi találmány, hanem Istennek és Jézus Krisztusnak a Szeplőtlen Szűz Mária által kinyilvánított akarata, aki – főként a Fatimai jelenéstől kezdődően – mást sem tesz, csak személyesen kéri önmagunk neki szentelését. Továbbá úgy határoztuk meg önmagunk Máriának szentelését, mint a keresztségi fogadalom tudatos megújítását, olyan megújítását, amelyet úgy akarunk megélni, hogy befogadjuk Máriát szívünkbe és életünkbe – ahogy János apostol tette a kereszt alatt – azért, hogy segítsen nekünk megélni keresztségünk elhivatottságát, melynek lényege a szentségre való törekvés.

Nem lenne teljes ez az előadás, ha nem néznénk meg egy Máriának való szentelés nagy példáját: II. János Pált, a „Totus Tuus” pápáját. Egészen a tiéd, ó Mária, tégy velem úgy, ahogy legjobbnak látod, használj engem, mint a hangszeredet, mert tudom, hogy kezeidben mindig és csakis az Úr akaratát fogom véghez vinni, és így biztonságra, öröme és békére találok. Ez a jelentése a „Totus Tuus” mottónak! II. János Pál ezt írta „Ajándék és titok” című művében, amely pappá-szentelésének 50. évfordulója alkalmából jelent meg: „amikor beléptem a szemináriumba, kezdtem kétségbe vonni a Mária iránti tiszteletet, mert úgy tűnt nekem, hogy elveszi a csakis Krisztust megillető tisztelet elsőbbségét; de aztán megtaláltam és elolvastam Montforti Grignon Szent Lajos „Értekezés a Szent Szűz igazi tiszteletéről” című művét, és akkor nemcsak azt értettem meg, hogy Mária Krisztushoz vezet minket, hanem azt is, hogy ma Krisztus is Máriához vezet minket: *'íme a te anyád'*.”

Ugyanúgy II. János Pál mondta Franciaországban, Le Bourges-ban 1980 június 1-én, az Úrangyala során: „Hogyan élhetnénk meg keresztségünket az asszonyok között áldott Mária szemlélése nélkül (...)? Krisztus adta Őt anyánknak, Ő adta Máriát az Egyháznak Anyául... Minden katolikus spontán módon hozzá imádkozik és neki szenteli magát, hogy jobban az Úrnak szentelhesse magát.” Nem jelentenek-e ezek a tények, ezek a szavak bizonyítékot és választ mindazoknak, akik feleslegesnek vagy egyenesen veszélyesnek tartják magukat a Szűzanyának szentelni, vagy azoknak, akik ellenzik az erre való felkészülést, és ennél fogva a gyakorlatát is?

Ezeknek a megjegyzéseknek elsősorban az a célja, hogy bevezessék a második katekézisünk témáját: milyen választ kell adnunk a Szűzanyának arra a kérésére, hogy szenteljük magunkat Szeplőtlen Szívének? Az 1986. július 27-i üzenet tartalmazza azoknak a választát, akik valóban Máriának akarják szentelni magukat – arra hívok mindenkit, hogy tartsa szem előtt, olvassa gyakran újra a „Mária hív” üzenetek könyvéből. Ez alkalommal a Szűzanya azt mondta: „**Drága gyermekeim, én köztetek akarok maradni. A ti kezeitekkel óhajtok dolgozni, a ti nyelvekkel beszélni, a ti szívetekkel szeretni. Ajándékozatok meg azzal, hogy a rendelkezésemre álltok, és együtt fogjuk a lelkeket megmenteni. Csak ez legyen munkátok célja. Megáldalak titeket, gyermekeim, megáldalak titeket.**”

Ez egy nagyon rövid, de intenzív üzenet: benne van a magunk Szűzanyának szentelésének és e szentelés valódi megélésének a kulcsszava; az a szó, amit nem szabad soha elfelejteni: „rendelkezésre állás”! Könnyen meg lehet érteni, hogy a rendelkezésre állás egyfajta hozzáállás az élethez, folytonos hozzájárulás ahhoz, hogy Égi Édesanyánk munkálkodhasson bennünk és általunk. Mária az „igen” asszonya. „**Fiat mihi secundum verbum tuum = legyen nekem a te ígéd szerint**”; Mária teljesen és feltétel nélkül átadta magát Isten akaratának: nem gondolkozott, hogy ez megfelelő-e, helyes-e vagy sem! Ő értünk és a mi megváltásunkért teljesen odaadta magát Istennek, így a megváltás tökéletes eszközévé vált. Az ő terve lehet,

hogy más volt. „*Férfit nem ismerek*”: talán ez az Úrnak való szűzi odaszentelődés terve volt, amelyet abban a pillanatban az Angyal Isten akarata szerint összekuszált. Ő magyarázatot kér, megtudja, hogy édesanya lesz, bár szűz marad; és végül, bár az ő terve tulajdonképpen különbözött Istenétől, megértette Isten róla alkotott tervének nagyságát: Isten Igéjének édesanyjává válni, amely túlmutat minden emberi lehetőségen. Bizalommal telve és szeretettel átadja magát annak az Istennek, aki örök megváltást tervez és – mindig és állandóan – távolabbra lát bármely teremtménynél, legyen bár az kiváló és kegyelemmel teli, mint amilyen Mária.

Ajándékozz meg azzal, hogy a rendelkezésekre állsz, mondja neked ma Mária, add nekem minden a nap a te kis „igenedet” – kicsi, mert gyenge, bizonytalan és bűnös teremtmény vagy – és így majd átváltoztatom életed nagy „Fiat”-jává és így leszel te is az üdvösség eszköze azok számára, akik körülötted vannak, persze azokkal kezdve, akik számodra a legdrágábbak!

„*Ecce... fiat*” volt a Szűzanya nagy rendelkezésre állása, nagy szava;

„*ecce.. fiat*” váljék a te nagy szavaddá, a te valóságos mindennapi hozzáállásoddá és akkor valóban megéled majd önmagad Máriának való szentelését!

Szeretnek és elfogadnak? „*Ecce... fiat*”! Kevésre becsülnék? „*Ecce... fiat*”! Egészséges, beteg, gazdag vagy szegény vagy? „*Ecce ... fiat*”! Nyaralni készülsz, és közbejön valami? „*Ecce...fiat*”!

Mindenki képzelje el azt a helyzetet, amit jónak lát – és amit most megél – és e felkészülés kezdetén, kezd el mondani: „*Ecce... fiat*”. Ez, testvéreim, csakis ez a béke titka, a szívbeli békéé: alázatos teremtmény légy, aki megengedi Istennek, hogy használja őt üdvözítő terveiben, aki megengedi Istennek, hogy életébe avatkozzon, hogy saját tervei szerint vezesse azt, segítve mindabban, ami használ neked, az ő tervébe nem illő sebeket és bűnöket meggyógyítva, azért, hogy te az lehess, akivé szeretné, hogy válj, egészen a szentség eléréséig. „*Gyermekeim, legyetek alázatos hangszerek a kezeimben, és én vezetlek benneteket Isten ösvényén.*” mondta a Szűzanya 2002 augusztus 15-én.

Tehát, „*ajándékozatok meg azzal, hogy a rendelkezéseimre álltok...*”; ajándékozátok nekem a mindennapokban a ti kis „igeneteket”, ahogy eddig szó volt róla! De folytatva az 1986. július 27-i üzenet elemzését, felfedezzük, hogy Égi Édesanyánk maga hogyan konkretizálja és magyarázza a fent említett rendelkezésre állást: azt mondja: „*a ti kezeitekkel óhajtok dolgozni, nyelvekkel beszélni, szívetekkel szeretni*”. Ha jól megfigyeljük a kéz, nyelv, szív sorrendet, azt vesszük észre, hogy ugyanaz a sorrend – még ha meg is fordítva – mint amit a bűnbánati ima tartalmaz a szentmisében: „Gyónom a mindenható Istennek, hogy sokszor és sokat vétkeztem, gondolattal szóval, cselekedettel és mulasztással...”

Figyeljük meg, hogy ez nem véletlenszerű sorrend! A gondolatokból születnek a szavak (előbb gondolok valamit, aztán mondom, amit gondolok), ezekből következnek a cselekedetek, (amelyek többé-kevésbé összefügghetnek a gondolatokkal vagy a szavakkal, vagy egészen elmaradnak, tehát mulasztások!). Az ember teljesen egy, tehát a kezek, a nyelv, a szív szimbolizálják és ábrázolják az egész személyedet; vagyis Mária nem egy részünket kéri, nem csak egy kicsit belőlünk, vagy azt, hogy egy napig álljunk rendelkezésére, aztán három napig meg ne! Édesanyánk mindent akar belőlünk, egész személyünket és minden nap, mindig!

De haladjunk sorban: „*A ti kezeitekkel akarok dolgozni...*”; a kezek tetteink és mindennapi munkánk szimbólumai: ha tehát a kezem Mária kezévé válik, érthető, hogy cselekedetem, mindennapi munkám hogyan lesz Mária cselekedetévé és munkájává, tehát jól végzett lesz, hiszen Mária mindent jól tesz. Ezért a te materiális tevékenységed, munkád folyamatosan megszentelődik, segíteni fogja a folyamatos – szociális és lelki – fejlődését annak az emberi közösségnek, amelyben mozogsz; édesebbé válik a legunalmasabb munka is, amit például annyi nő végez otthonában mindenfajta morális elismerés nélkül, és így tovább: mert ha megengeded, hogy kezeid Mária kezeivé váljanak, tevékenységed biztosan újabb téglával

járul majd hozzá egy emberibb, igazságosabb és testvériesebb társadalom építéséhez, összességében a szeretet új civilizációjának építéséhez – ahol az ember többet ér a pénznél.

„**Nyelvetekkel akarok beszélni...**” Ha megengedem a Szűzanyának, hogy az én nyelvemmel beszéljen – szavaimon keresztül –, az már nem lesz csípős, rágalmazó, nem lesz olyan nyelv, amely rosszat mond (vagyis átkoz, mert az átok ez: rosszat mondás, rosszat kívánás), amely irgalom nélkül kritizál és ítél. Ellenkezőleg: olyan lesz, amely áld, amely csak jót mond, és kíván, amely csak olyan szót ejt ki, ami a testvér épülését szolgálja, amely képes mindig evangéliumi módon beszélni, hogy buzdítsa és erőt adjon annak, aki az igazságot keresi, de meg tudja inteni a bűnöst, tanácsot tud adni a bizonytalanoknak; akinek az igenje igen, a nemje pedig nem!

Ezzel kapcsolatban még elmondanék egy történetet. Egy szeles napon az 1500-as évek Rómájában egy nő elment gyónni Néri Szent Fülöphöz – azzal vádolta magát, hogy nyelve túl könnyen mond kritikát és ítéletet. A Szent penitenciául meghagyta neki, hogy menjen haza, fogjon egy tyúkot, menjen végig vele Róma utcáin, útközben kopassza meg, és a tollait szórja a szélbe, majd jöjjön vissza. A nő, aki nagyon kíváncsi és meglepett volt, úgy tett, ahogy mondta neki, majd visszatért a gyóntatóhoz. Ekkor Néri Szent Fülöp arra kérte, hogy most menjen, és azonnal szedjen össze minden szétszóródott tollat a város utcáiról. A nő tágra nyílt szemekkel válaszolta, hogy ez lehetetlen! Erre a Szent azt felelte, hogy ezek a tollak bizony az ő kritikái: mikor egyszer már elhagyták ajkait, lehetetlen őket megállítani és nem lehet tudni, hova és hogyan kerülnek, és így milyen kárt okozhatnak azoknak, akikről rosszat mondott, hiszen ráadásul mindenki hajlik rá, hogy a hallottak kiforgatásán túl az eredeti pletykához még hozzátegye a sajátját is.

Túl sokszor hisszük ítéleteink során, hogy csak mi vagyunk igazságosak. (De „*ha igazságotok nem múlja felül az írástudókét és a farizeusokét...*”, mondja az Evangélium (Mt 5,20)! Adjuk át nyelvünket Máriának, és akkor mindenkinek hirdethetjük, mennyire nagy az Úr szeretete, mennyire meg tudja tölteni örömmel gyermekeit, akik Őerte és az Ő szentséges Szűz Anyjáért munkálkodnak és beszélnek.

„**A ti szíveitekkel óhajtok szeretni...**”; ha átadjuk szívünket, azaz belső életünket, szeretetünket, intellektuális és szellemi képességeinket Máriának, bensőnk nem lesz többé szétforgácsolódva a világ ezer kincse, bálvány, a sokszor zavaros érzékiségek és szerelmek, földi dolgok és személyek között. Ellenkezőleg, Mária önző szívünket felebarátivá teszi, megtapasztaltatja velünk, hogy jobb adni, mint kapni, megérteti velünk, hogy az olyan élet, amely nem adja át magát Istennek rajta keresztül, tehát semmit sem akar adni a testvéreinek, értelmetlen, a földi és égi kudarc útján jár, még ha anyagi javakban bővelkedő vagy a tömegek és a média által csodált és dicső élet is.

Összefoglalva, ha Szűzanyának adjuk szívünket, ő majd megtölti az Ő Szeplőtelen Szívének édességével, megtölti örömmel és étellel, de főként az élet értelmével, osztatlan szívvé teszi – amilyen az övé – amely Istenért és a testvérekért él. Ezt jelenti, drága testvéreim: „**legyetek alázatos hangszerek a kezemben és én élvezetlek titeket Isten útjára**”; ezt jelenti: „**Ajándékozatok meg azzal, hogy a rendelkezésemre álltok, és együtt megmentjük a lelkeket**”.

Ha igaz, hogy Mária nagy „igenjén” keresztül az Ige testté lett, közénk jött és megváltotta a világot, ugyanannyira igaz, hogy a mi kicsi, de szilárd, teljes és feltétel nélküli „igenünk”, tehát a mi valódi rendelkezésre állásunk által, Égi Édesanyánk átváltoztatja kezeinket, nyelvünket, szívünket – átváltoztatja teljes valónkat – az Ő világban való jelenlétének jelévé, Krisztus hiteles tanúivá tesz minket, a megtérésre való folyamatos felhívássá, eltökélt tanítványokká, aktív keresztényekké, akik – Máriának hála – a szívükben önmaguk és testvéreik üdvözítésére vágyódnak, és így a legnagyobb szeretet-műnek, a lelkek üdvözítésének részeseivé válnak.

A jelekkel kapcsolatban általában azt halljuk, hogy a hithez nincs rájuk szükség, vagy hogy lehet hinni jelek nélkül is. Ellenkezőleg, manapság nagy szükség van jelekre, szörnyű volna,

ha nem lennének jelek. Máskülönben hogy lehetne magyarázni Isten nagy ószövetségi jeleit a zsidó nép számára? Hogyan tudnánk magyarázni az Evangélium csodálatos jeleit? Hogyan magyarázzuk a Szűzanya jelenéseit – mindig megtérésekkel és megmagyarázhatatlan gyógyulásokkal (ld. Lourdes pl.)? Hogyan lehetne magyarázni azt a tényt, hogy Isten mindezt és még annyi mást adott, ha nincs szükségünk jelekre? Az a helyzet, hogy manapság mindemellett szükség van a jeleknek egy különleges kategóriájára, az Evangélium hű tanúira, olyan személyekre, akik az életükkel és szavaikkal – ahol erre szükség van – nyilvánosan is képesek félelem nélkül Krisztus mellett tanúskodni; olyan személyekre, akik akár az árral is szembeúsznak, hogy hirdessék az igazságot és az Egyház tiszta és helyes tanítását.

Már VI. Pál pápa is mondta, hogy a mai világnak nagyobb szüksége van tanúkra, mint tanítókra, és 1994. november 1-én a Szűzanya azt mondta: „**A hiteteket nyilvánosan gyakorolva ti lesztek Isten népe, amely megtéríti Isten népét.**”

1990 egy júniusi estéjén a Cenacoló parkjában hirtelen és erősen az immáron nagy hírnévre szert tett schioi San Martino illata hívta fel magára a figyelmet. Minden illatozott: a nyilvános vízvezeték, a levegő, amit belélegeztek, a föld kavicsai, minden, valóban minden. Amikor ilyen események történnek, mindig örülünk, mivel ezek érzékelhető, szinte fizikai módon figyelmeztetnek Égi Édesanyánk jelenlétére. Aznap este a Szűzanya a kriptában megjelenvén azt mondta: „(...) **Jelenlételemet azért észlelitek, mert szerettek engem. Mélyen megérintenek a jeleim, és miközben imádkoztok, közelségemet kívánjátok. Drága gyermekeim, azt szeretném, hogy ti legyetek a jeleim a világban, és azok is lesztek, ha ti is óhajjátok.**” (1990. június 2.)

Tanuljunk meg itt egy fontos dolgot: Isten jeleket ad (San Martinoban az illatozó kereszt jele, a gyermek Jézus gipszszobra, aki több alkalommal sírt stb.), de ezek a jelek üzenetet tartalmaznak, Isten magasztos szavát: határozott meghívást fejeznek ki a megtérésre, arra a tartós életváltozásra, amely szintén jellé válik. És ismételjük, ezekre a jelekre van szüksége ma a világnak, máskülönben az Égből kapott különleges jelek is némák maradnak! Ismételjük, szükség van jelekre, azaz olyan lelkekre, akik Isten útjára lépnek, engedik, hogy Mária anyai melegsége lassan átváltoztassa őket, azzal az alázatos és őszinte kívánsággal, hogy tegyenek valamit Istenért és Egyházáért.

Sajnos létezik azonban egy nehézség, amely elhomályosíthatja az út szépségét (mindazonáltal nem leküzdhetetlen!): Azok a lelkek, akik elhatározzák magukat a hit és a szentség mellett, igen hamar gátakba, kísértésekbe, akadályokba ütköznek; igen hamar tudatosul e lelkekben a bennük lakozó bűn, saját esendőségük és gyengeségük. Ezt a katekézisünket végig kíséri Grignon Szent Alajos könyvének az olvasása, amely segít nekünk ebben a felkészülésben. Ebben találjuk a következő kemény szavakat. (Értekezés a Szent Szűz igazi tiszteletéről, 79-es szakasz). A Szent így szól: „**Természetünknel fogva büszkébbek vagyunk a pávánál, jobban a földhöz tapadunk a varangyos békánál, rútabbak vagyunk a bakoknál, irigyebbek a kígyónál, falánkabbak a sertéseknél, haragosabbak a tigriseknél, lustábbak a teknősbékánál, gyengébbek a nádszálnál és állhatatlanabbak a szélkakasnál. Alapjában véve nincs egyebünk, mint a semmiség és a bűn, és nem érdemlünk semmi mást, mint Isten haragját és az örök kárhozatot.**” Ezeket a szavakat olvasva megbotránkozhatnánk: lehetséges, hogy az ember valóban ennyi? Amikor pl. azt halljuk, hogy egy „édesanya” újszülött gyermekét a szemetes-konténerbe dobta, undort érzünk és azt mondjuk: „Rosszabb az állatoknál, még az állatok sem csinálnak ilyet”! Valóban, az ember Isten kegyelme nélkül rosszabb tud lenni az állatoknál; az ember, aki tudatosan visszautasítja a kegyelmet, képes a legnagyobb démonná változni; miközben az az ember, aki elfogadja a kegyelmet és aszerint járja az útját, a legnagyobb szentté válhat.

Mivel még azok is elbotolhatnak, akik megélik és fejlesztik a keresztségben és a bérálásban kapott gyümölcsöket, és elveszthetik a kegyelmet, az Úrjézus – aki jól ismer minket – óriási és rendkívüli orvosságot adott, hogy újra teljessé tegye a kegyelmet. Mi, akik már Máriának szenteltük magunkat és azok, akik erre készülnek, arra vagyunk hivatva, hogy

újra felfedezzük és nagy hittel rendszeresen járulunk a kiengesztelődés szentségéhez, amely ismertebb nevén a bűnbánat szentsége, a gyónás.

„Mindenkinek mondjátok meg – mondta Mária 1986. január 16-án –, hogy a bűnöket meg kell gyónni! Túl sokan vannak azok, akik Jézust összezavarodott szívvel keresik. Mondjátok meg a papoknak is, hogy tegyenek eleget küldetésüknek; ők azok, akik feloldozhatnak.”

Valóban túl sokan vannak azok, akik nem gyónnak már; túl sokan vannak azok, akik szentáldozáshoz járulnak gyónás nélkül (pedig élettársi kapcsolatban vannak, vagy többször elhagyták a vasárnapi misét, esetleg nyugodtan léptek rendetlen szexuális kapcsolatba stb.); túl sokan vannak azok, akik azt kérdik maguktól, miért kellene elmenni ügyeiket elmesélni egy papnak, holott a pap nem meséli el az övéit híveinek!

Emlékezzünk rá és mondjuk el mindenkinek: amikor a pap kimondja e szavakat „én feloldozlak téged az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében...”, nem a pap az, aki feloldoz téged vétkeid alól és aki visszahelyez a kegyelmi állapotba, Jézus az, aki a papon keresztül feloldoz téged; Jézus az egyetlen – aki passiójának, a keresztnak és feltámadásának végtelen érdemei folytán és mint Isten is – valóban eltörölheti a vétkeket. A gyóntatószék, tehát – amit gyakran gyanakvóan vagy szomorúan méregetnek – ellenkezőleg: nem a szomorúság, hanem az öröm helye, mivel ezen a helyen találkozhatunk Isten végtelen irgalmával, amely eltörli és elfelejti a bűnünket olyan mértékben, amennyire mi valóban bűnbánóak vagyunk és a megtérés őszinte útján járunk.

De akkor miért nem lehet egyenesen Isten előtt gyónni egy jó lelkiismeretvizsgálattal, a paphoz való folyamodás nélkül?

Ennek két alapvető oka van:

1.) Ez magának Jézusnak az akarata volt, aki bevezette ezt a szentséget mielőtt Mennybe ment, és azt mondta apostolainak: *„Akinék megbocsátjátok bűneit, az bocsánatot nyer, akinék megtartjátok, az bűnben marad.”* Még egyértelműbben kitűnik Krisztusnak ez az akarata – ahogy olvassuk a Katolikus Egyház Katekizmusa 1444 pontjában – amely a „kulcsok hatalmáról szól”, amely át lett adva Péternek és a Tizenkettőnek: *„Neked adom a mennyek országának a kulcsait. Amit megkötsz a földön, meg lesz kötve a mennyben is, és amit föloldasz a földön, föloldott lesz a mennyben is”* (Mt 16,19).

Ezekben a világos állításokban az Egyház – már a kezdetektől – megalapította a szentségi gyónás hagyományát és a lehetőséget, hogy Isten szolgája által megkapjuk a megbocsátást.

2.) A bűn mint olyan nem egyszerűen Isten ellen elkövetett, hanem az egész Egyházzal szemben elkövetett vétség is. Ugyanis amikor vétkezem a bennem lévő kegyelmi állapotot gyengítem vagy eltörölöm. Én, aki meg vagyok keresztelve és így élő sejtje vagyok az Egyház élő testének, amely Krisztus misztikus Teste, kevésbé járulok hozzá személyes szentségemmel, tehát elveszek egy szentségdarabot az egész Egyházból, kisebbítem az egész Test szentségét, kisebbítem az egész hitet. Egy egyszerű hasonlattal élve: amikor testünk bármely tagja fáj, talán nem érezzük magunkat zaklatottnak és nem fáj szinte az egész testünk? Lelki téren a bűn ugyanilyen hatást vált ki: rosszat teszek magammal, de magamon keresztül az egész Egyház-testtel, az egész hittel! Ezek az okai tehát annak, hogy pap előtt gyónunk: hiszen általa kiengesztelődök Istennel, akinek ő a szolgája, és így – Isten akaratából – a „kulcsok hatalmának” birtokosa; másodsorban kiengesztelődöm az egész Egyházzal és felebarátaimmal, akiknek a pap a képviselője, aki vissza tud helyezni engem a kezdeti kegyelmi állapotba. Ne felejtjük el végül, hogy a „fülbegyónásnak” az általános, közös feloldozással ellentétben – amely csak extrém és kivételes helyzetekben megengedett, ahogy II. János Pál 2002-ben leszögezte (ld. a „Misericordia Dei” Motu proprio dokumentumot) – az az előnye, hogy lehetőség van személyreszabott lelki vezetésre, amelyre manapság nagy szükség lenne, főleg a fiatalok körében.

Ennél a pontnál válaszolhatunk egy másik kérdésre: hányszor menjünk gyónni? Milyen gyakran? Természetesen nincs rá szabály, mivel mindenki rendelkezik saját lelkiismerettel; tartsuk szem előtt viszont, hogy XXIII. János pápa minden 3. nap gyónt; a Veronában élt

Calabria Szent János életének utolsó éveiben minden este; II. János Pál minden héten egyszer vagy kétszer! Ez a gyakoriság számunkra elképesztő lehet. Emlékszem egy lányra, aki meghallván János pápa háromnaponkénti gyónásának hírére, megbotránkozva kérdezte magától, miféle ember lehetett az valójában! De a helyes hozzáállás ennek épp teljesen az ellenkezője: minél jobban szeretsz ugyanis egy személyt, a vele szemben elkövetett apró mulasztásaid annál jobban rádnehezednek: nem így történik például két jegyes esetében, akik veszekednek? Azt kérdezzük magunktól: Túlzásba vittem volna? Visszatér még? Fel fog hívni? Stb.! Ugyanezt mondjuk Istennel való kapcsolatunkról: minél jobban szeretjük, annál jobban elszomorít és annál fájdalmasabb minden kis vétség, bűn.

Mindez világossá teszi számunkra, hogy az Egyház, az édesanya és mester, miért ajánlja még ma is (ajánlatos elolvasni figyelmesen a Katolikus Egyház Katekizmusa 1458. pontját) még a bocsánatos bűnök gyakori meggyónását is.

Egy banális példa megmagyarázhatja ennek a miértjét: tegyük fel, hogy játszunk a macskánkkal, és az váratlanul megkarmol minket: nem tépte le vagy ette meg az egyik kezünket, mégis rohanunk lefertőtleníteni, hogy elkerüljünk egy lehetséges fertőzést. Lelki téren ugyanez történik: egy elhanyagolt, nem leküzdött, vagy egyenesen gyakorolt bocsánatos bűn (vagyis egy enyhe, hétköznapi bűn) könnyen súlyos vagy halálos bűnhöz vezethet (amely előre megfontolt beleegyezéssel, teljes tudatossággal, súlyos dologban elkövetett bűn), az viszont már elválaszt téged a Kegyelemtől és az Istennel való közösségtől.

Összességében mindez megérteti velünk, hogy mennyire szükséges gyakran gyónni – főleg annak, aki valóban követni akarja a „Tota Pulchra”-t, a „Tökéletesen Szépet” és ezzel már a kezdeteknél le akarja küzdeni a démon sok csábítását. Természetesen nincs szabály, vagy megszabott gyónási gyakoriság: mindenkinek van lelkiismerete, de járuljunk a bocsánatos szentségéhez legalább (hangsúlyozom, hogy legalább!) havonta egyszer.

Kedves testvéreim, ajánljuk fel tehát az őszinte, teljes és feltétel nélküli rendelkezésre állásunkat Égi Édesanyánknak, és ő csodákat tud majd véghezvinni bennünk. Az ő jelenlétének jeleivé és tanúivá tud minket tenni a testvérek között és a világban; és ha elesünk – és mindenki elesik – járuljunk bizalommal a kiengesztelődés szentségéhez: ez megtisztít minket a bűntől, alakítja lelkiismeretünket, növeli kegyelmi állapotunkat, és Mária közbenjárása által mind lelkesebbé tesz minket, hogy az ő anyai művének egyetlen céljáért dolgozzunk: a lelkek megmentéséért!

Dicsértessék a Jézus Krisztus!

Harmadik katekézis: Az első hét után

Mária anyasága

Az előző katekézis során azt elemeztük, milyen választ kell adnunk Mária azon kérésére, hogy szenteljük magunkat az Ő Szeplőtlen Szívének, és megértettük, hogy arról van szó: teljesen rá kell hagyatkoznunk: **„Ajándékozatok meg azzal, hogy a rendelkezésemre álltok és együtt megmentjük a lelkeket!”**; másképp mondva: add nekem a te elhatározott és biztos „Totus Tuus”-odat, és minden mást – benned és körülötted – majd én teszek!

Nos, most azt akarjuk megnézni, mit tesz Mária azok szívével és életével, akik valóban neki szentelik magukat. 2002. május 19-én azt mondta: **„... úgy gondoskodom rólatok, mint ahogy Jézusról: ugyanazzal a szeretettel szeretlek titeket, mint amilyennel karjaimba zártam az én kis Istenemet.”** Ha a Szűzanyának ez a küldetése velünk kapcsolatban, hogy ennyire szeretetteljesen gondoskodik rólunk, hogy átváltoztasson és szentségre vigyen minket – ezt a pontot jobban elemezzük majd a mai katekézis végén – akkor, amikor valóban neki szenteljük magunkat, az mindenekelőtt azt jelenti, hogy megéljük azt a lelki gyermekséget, amely épp mint egy gyermeket arra készíti, hogy teljesen rábízunk és ráhagyjuk magunkat az Édesanyánkra, akinél biztosan semmilyen veszély nem fenyeget bennünket; azt jelenti, hogy mindig Őt keressük, észrevesszük jelenlétét, és magunk mellett érezzük Őt az Ő édes, szeretetteljes jelenlétében. 1986. december 10-én azt mondta a Szűzanya: **„Én veletek óhajtok dolgozni, de ha ti nem éreztek közel engem magatokhoz és nem láttok engem, hogyan tudok működni?”** A Szűzanya határozott óhaja: azt szeretné, hogy érezzük, egyenesen lássuk őt. Természetesen a hit szemével lássuk meg és érezzük Őt cselekedni mindennapi tevékenységeinkben és találkozásainkban, ahogy megbeszéltük az előző katekézisben. Létezik egy egyszerű gyakorlat, amely valóban segíthet minket abban, hogy egyre jobban úgy lássunk és érezzünk, mint Mária, Máriában, Máriával, Máriáért, és amelyet kezdettől fogva alkalmaznia kell mindenkinek, aki Neki szentelte magát. A gyakorlat az, hogy mindig kérdezzük meg magunktól: vajon Mária most mit tenne, gondolna, mondana a helyemben? Az ellenszenves emberrel kapcsolatban, akivel találkozok, a rokonnal kapcsolatban, akivel nem értek egyet, egy igazságtalan váddal vagy félreértéssel kapcsolatban, amellyel hirtelen szembekerülök a munkám során – mit tenne, mondana, vagy gondolna Mária. A tapasztalat azt mutatja, hogy még a legnegatívabb érzések is enyhülnek ezzel a gyakorlattal, hogy helyet adjanak más, kevésbé vad és ellentmondásos érzéseknek. Ez nem azt jelenti, hogy az adott helyzetben rohansz majd megcsókolni és megölelni ellenséged, de Mária biztosan hagy neked arra teret és időt, hogy megengedd, hogy Ő cselekedjen benned: akkor pedig biztos lehetsz benne, hogy az igazság, az igazságosság és a szeretet mindig győznek, még a mindennapi emberi kapcsolatokban is! Nos, ez a gyakorlat és a fent említett gyümölcssei segítenek megérteni és meggyőződni afelől, hogy Mária anyai gondoskodása abban áll, hogy szeretettel töltsön el Isten dolgai iránt, Egyháza iránt, minden testvér iránt. Ő így fejezte ki magát 1988. november 14-én: **„Ha a közelemben maradtok, én hatalmas, óriási, gyengéd szeretetet öntök belétek; Máriával nektek is sikerül majd szeretni és szeretetekkel megszólítani minden testvéreket.”** E pár szó tartalmazza az új evangelizáció titkát, amiről annyit beszélnek manapság: kevésbé és nem kizárólag teológiai fejtegetéseket jelent, pasztorális terveket és stratégiákat, hanem a szeretetet, a Szeretet-Szentlelket, amely Mária Szeplőtlen Szívén keresztül bőségesen árad arra, aki szorosban kapcsolódik Máriához azáltal, hogy Neki szenteli magát. És az isteni Szeretet Lelke magával hozza hét szent ajándékát és az összes karizmát, köztük – főleg manapság – azt, amelyet 2002. április 21-én Mária külön is kiemelt: **„...a tanítás karizmája, amely nem kultúra, hanem Isten Lelke, amely meggyőzi és megtéríti azt, aki hallgatja, a végső dicsőség előrelátását, a remény erényét adva neki”.**

A szeretet, a felebaráti szeretet, amelyről annyit beszél az Evangélium, mindenekelőtt ezt jelenti: az Igazságot adni, aki pedig maga Jézus. *„Nincs ridegebb, mint az a keresztény, aki nem törődik testvére üdvösségével”*, mondta Aranyszájú Szent János. De ez az Igazság bár tanítható a vallásos kultúrán keresztül, de még inkább a hit meggyőződésén keresztül, amely a Lélek ajándéka, és azon keresztül, akiben Ő cselekszik: *„legyetek meggyőződöttek – mondta egy napon az ég – és meggyőzőek lesztek”*.

De most arról a szeretetről szeretnénk szólni néhány szót, amelyről a Szent Szűz olyan gyakran beszélt.

A szeretet szó manapság kiüresedett, ezer különböző jelentéssel és teljesen eltérő aspektusban használják; *„Én vagyok a Szeretet Királynője”*, így fedte fel magát Mária San Martinóban. Mit jelent, mindenekelőtt ez a szép cím? Krisztus király, és azért király, mert Ő segíti az Atyát az örök üdvösség tervében. Krisztust szolgálni uralkodást jelent, és Mária volt az, aki mindenkinél jobban szolgált a Ő Fiát, Jézust. Mária a Szeretet Királynője, hiszen folyamatosan a Szentháromság Szeretetének szolgálatában áll, hiszen egészen betölti Őt a Szentlélek Szeretete!

De a király áll az emberi társadalomban a piramis csúcsán. Mária éppen ezért a Szeretet Királynője, mivel ő Isten Szeretet-törvényének legjobb megvalósítója, Ő az, aki mindenben és mindenért hagyta magát Isten által vezetni, és elfogadta Isten akaratát, aki maga a Szeretet.

A Szeretet Királynőjének szentelni magunkat azt jelenti, hogy erős vezetése és közbenjárása alatt Hozzá hasonlóan mi is a Szeretet, az Isteni Szeretet szolgálóivá válunk, amellyel meg kell telnünk és hagynunk kell, hogy vezessen minket, egészen a csúcs eléréséig, ahol Égi Édesanyánk áll. Ez olyan szeretetet jelent, amelyet testvéreinknek kell adnunk. Ahogy korábban mondtuk, itt nem a szeretet érzéséről van szó, hanem olyan szeretetről, amely igazság, üdvösség, tanítás, tanúság, az egészséges tanítás megvédése, támogató és tudatos részvétel Krisztus szent Egyházában.

Mindezek folytatásképpen definiáljuk most azt az anyai szeretetet, amelyet Mária önt a szívünkbe, hogy átváltoztasson és képessé tegyen minket a szeretet tanúságára. Ezt megvilágosítja az 1998. november 1-ei üzenet: *„Együtt dicsőítsük az Atyát! Gyermekeim, erre az órára és erre a napra szólnak mostani szavaim: azok számára, akiknek szándékában áll, hogy Művem szolgálják. Megszentelődésüket szolgálják. Az egyszerű lelkek számára valók, akik nyitottak a Szeretet hívásaira; a lélekben szegények számára, akik úgy érzik, minden kegyelemre rászorulnak; az alázatos lelkek számára, akik mindig készek arra, hogy leszálljanak a saját és mások nyomorúságának a mélységeibe; a bensőséges lelkek számára, akik minden felületességet elutasítanak, minden engedékenységet önmagukkal és a világgal szemben; azon lelkek számára, akik elkötelezték magukat a hit és az életszentség útján, hogy a legnagyobb dicsőséget adják meg Istennek, és a legvalódibb segítséget a felebarátnak; azok számára, akik az én Művem saját családjuknak tekintik. Ezek számára szólnak szavaim a dicsőség e napján. Bátorítalak titeket, drága gyermekeim, hogy a nehézségek közepette is folytassátok, hogy az én Művem kiemelkedjék és a figyelem középpontjába kerüljön ebben a gonoszság mocsarává vált világban. Mindazok, akik hallgatnak rám, eljutnak az életszentségre. Megáldalak titeket!”*

Ezek a szavak anyai melegséggel és lelkeséggel töltöttek el, megmutatják Mária cselekedeteit azokkal a lelkekkel kapcsolatban, akik Neki szentelik magukat: azt, hogy betölti őket, hogy szívükbe saját Szeplőtlen Szívét teszi, hogy saját érényeit adja nekik! Így mikor Ő azt mondja: *„szavaim az egyszerű, alázatos stb. ... lelkeknek szólnak”* a Szűzanya nem azt akarja mondani: *„szavaim azoknak a lelkeknek szólnak, akik már alázatosak, egyszerűek, lélekben szegények, stb...”*; hanem azt, hogy szavai, amelyek kegyelem, szeretet, érény hordozói, amelyek belsőleg átváltoztatnak, azoknak a lelkeknek szólnak, akik rendelkezésre állnak, akik készek arra, hogy általuk átalakuljanak, készek arra, hogy alázatosak, egyszerűek, stb. legyenek, mivel csak ezekben a lelkekben tud cselekedni: metszeni, vágni, kezelni, fertőtleníteni, gyógyítani.

Tehát azokba a lelkekbe, akik őszintén a Szűzanya rendelkezésére állnak, Ő mindenekelőtt alázatosságot csepegtet, az alaperényt, amelyből a többi erény születik és fejlődik: **„Legyetek alázatosak, és mindent megkaptok Istentől”** (1993.09.08). **„Az egész világ az alázat aktusával lesz megmentve.”** (1992.07.08), és sorolhatnánk az idézeteket, amelyekben Mária erre a magasztos erényre hív.

De mi az az alázatosság, amellyel szemben Isten bizonyos értelemben meghajlik? A legszebb definíció nem tudós szavakból, kifejezésekből áll, hanem magának a legszentebb Szűznek az életében találkozhatunk vele. Próbáljuk meg például végigkövetni a történetet, amikor Mária meglátogatja rokonát, Erzsébetet. Az mély és magasztos szavakkal köszönti Máriát: **„De hogyan történhet velem az, hogy az én Uramnak anyja jön hozzám?... Áldott vagy te az asszonyok között”** A Szűzanya nem mondja, hogy e szavak nem igazak, hanem késlekedés nélkül válaszolja: **„Magasztalja lelkem az Urat...”**, mintha azt mondaná: „Erzsébet szükségtelen, hogy te engem magasztalj, mert nincs semmi érdemem” Egyedül Istent kell magasztalni, mert **„nagyot tett velem a Hatalmas... mert tekintetre méltatta szolgálója alázatosságát”**. Az Égi Anya nem tagadja Isten megkülönböztetett szeretetét, amellyel reá tekintett, csupán Neki tulajdonítja. Ő cselekszik és működik bennünk és rajtunk keresztül, így minket csak az Ő Kegyelmeivel való együttműködés illet **„hogy lássák jótetteiteket és dicsőítsék a Menyei Atyát.”** (Mt 5,16) Tehát egy kapott dicsérettel, egy jól sikerült megmozdulásunkkal, egy jócselekedetünkkel kapcsolatban, stb., engedjük, hogy Mária belénk csepegtessen annyi alázatosságot, hogy ne büszkélkedjünk, ne fújjuk fel magunkat göggel és ne döntsünk mindent romba; ellenkezőleg, mindig azt mondjuk: „ha az Úr erre vagy arra engem akart használni, köszönjük meg neki együtt, mert Ő visz végbe bennünk nagy dolgot.”

Alázatossá válni nem azt jelenti, hogy alázatos kifejezéseket használunk (nem vagyok képes..., semmit sem tudok csinálni.. stb.), amik csak arra valók, hogy bezsebeljük az emberek bátorítását és dicséretét, növelve ezzel saját önelégültségünket és önbecsülésünket. Alázatosnak lenni annyit jelent, hogy olyan teremtménynek ismerjük fel és érezzük magunkat, akinek mindig szüksége van a Teremtőre: azt jelenti „leszállni saját gyarlóságunk mélységeibe”, és így ebből a mélységes megismerésből eljutni a „másik nyomorúságának” – sohasem a megítélésére vagy lebecsülésére – hanem a megismerésére.

Az alázatosságból születik majd az őszinte felebaráti szeretet, mivel aki magát rászorulóknak ismeri fel, megtanulja mások szükségét is felismerni. Tartsuk szem előtt, hogy a felebaráti szeretet előtt még létezik Isten felé irányuló felebaráti szeretet is, amely megelőzi a felebaráti szeretetet. Hogyan lehetséges Istennel kapcsolatban a felebaráti szeretet? Hogyan tudok felebaráti szeretetet gyakorolni Istennel szemben? Ahhoz, hogy erre a kérdésre válaszoljunk, először világosnak kell lennie egy másik gondolatnak, tehát válaszolnunk kell egy másik kérdésre: miért teremtett minket Isten? Isten azért teremtett minket – X. Szt. Piusz nagy Katekizmusát idézve –, hogy Őt megismerjük, szeressük, szolgáljuk és elnyerjük az örök életet. Isten tehát nem azért teremtett minket, mert szüksége volt ránk: Ő a Végtelen, a Mindenható, a Mindentudó, önmagában boldog és önmagában elég; Isten egy nagyon tiszta szeretetaktusból, túlcsoportuló szeretettel teremtett minket, hogy valaki osztozhasson vele Önnönvaló Létében és elérje a Vele való teljes közösséget.

Az Istennel szembeni felebaráti szeretet tehát az, ha egész életünket felé fordítjuk, minden helyzetet, amelyet Ő elkészített számunkra – legyenek azok, szépek vagy rosszak – Neki ajánlunk, és imádjuk Őt; egyszóval folyamatosan keressük Őt, és a támogatásával haladni akarunk a szentség felé. Ebből és csak ebből fakad a legvalódibb felebaráti szeretet: amilyen mértékben növekszik igaz és őszinte szeretetünk az Úr felé, olyan mértékben növekszik a szeretetünk mindazok iránt, amiket Ő teremtett, és főleg Isten legfőbb teremtménye, az ember iránt. **„Hogyan szerethetem Istent, akit nem látok, ha nem szeretem az embert, akit látok?”** kérdi Szent János az ő első levelében (1Jn 4,20.) De a felebarátban, akit látok, túl Isten szeretett teremtményén, látnom kell a hitben magát Jézus Krisztust, a Fiút: **„amit e legkisebb**

testvéreim közül eggyel is tettetek, velem tettétek” (Mt 25). Íme azoknak a lelkeknek a felebaráti szeretete „akik elkötelezték magukat a hit és az életszentség útján, hogy a legnagyobb dicsőséget adják meg Istennek és a legvalódibb segítséget a felebarátnak.”

Egy másik nagy ajándéka Égi Édesanyánknak, amit a szívünkbe csepegtet, a hit. 2002. február 2-án ezt mondta: „**Gyermekeim, bárcsak erős hitetek lenne, hogy fönmaradjon az Egyház számára, amikor ti itthagytátok ezt a földet; legyen nagy hitetek, hogy hivatkozhatssak a ti hűséges lelketek nagylelkűségére**”. De hogyan tudunk szert tenni erős hitre, ha nem Máriának, Jézus anyjának utánzása és szemlélése által? Gábrriel arkangyal bejelenti Máriának, hogy Ő általa fog megszületni az, aki Dávid trónján ül majd, akiben minden messiási ígélet teljesül, a századok óta várt és a próféták által bejelentett király. Mindazonáltal látja Isten Fiát istállóban megszületni és meghalni a kereszten. Látja, hogy Dávid trónja jászollá, később pedig olyan fává válik, amely a leggonoszabb bűnösöknek jár ki. Látta Jézust élete során kora gyermekkorától kezdve: a száműzetések, ellentétek, meg nem értések és végül a legfőbb próbatétel során, amely a legközelebbi barátaitól való elhagyattatás. Mária mindezt megélte, elszenvetted a Fiúval együtt, összességében átélte a hit éjszakáját! A „Stabat Mater” latin terminus nem azt jelenti, hogy ott volt abban a pontos hely-idő dimenzióban, hanem szilárdan megállt a lábán, nem fogyatkozott meg az Atyaistenbe és az arkangyaltól 33 évvel azelőtt hallott ígéretekbe vetett bizalma. Ez nem azt jelenti, hogy ne érzett volna vagy élt volna át nagyon éles fájdalmat, hiszen emberi szemmel nézve nem létezik egy szülő számára nagyobb fájdalom gyermeke elvesztésénél! Mindazonáltal, ő „Stabat” Isten szeretetének – mely képes még halottat is feltámasztani – rendíthetetlen hitében és belső biztonságában.

Ez az az erős hit, amelyet Mária fel akar bennünk éleszteni, ez az a hitben való bizonyosság, amelyet Mária ad azoknak, akik, mint Ő, Jézus Krisztus kereszttjét követve és vele egységben elfogadják hétköznapi kereszttjeiket; ez az az evangéliumi hit, Égi édesanyánk által teljesen megélt hit, amelyet Ő belénk csepegtet, amely képes elmozdítani problémáink, aggodalmaink, hibáink következményeinek hegyeit. És emlékezzünk arra, hogy Mária élő és állhatatos – nem szegény és elszenvetted – hite bőséges jutalmat nyert: „**Jézus... azáltal vigasztalt meg engem, hogy elsőnek nekem jelent meg rögtön feltámadása után. El voltam ragadtatva, miközben végtelen szépségét szemléltem**”. Ez az 1990. május 13-i üzenet volt, amely néhány problémát vetett fel, mivel – ahogy néhány teológus állítja – az Evangélium nem írja, hogy a feltámadt Jézus először Édesanyjának jelent volna meg, hanem Magdolnának, az asszonyoknak és az apostoloknak. A kérdés akkor oldódott meg, amikor II. János Pál egy 1997. évi szerdai katekézisen azt mondta: „szabad azt gondolni, hogy a feltámadott Jézus elsőként Máriának jelent meg”! Így ahogy korábban Mária kapta meg először az Inkarnáció bejelentését, Ő kapta a megváltás bejelentését is! És ha – ismételjük – Mária hite bőséges jutalmat nyert, így az igaz hívők kitartó hite mindig meg lesz jutalmazva, mivel ők világosságot kapnak útjukon, és a Feltámadott látását az örök életben.

Emlékezzünk továbbá arra, hogy a hitből születik a remény, ami nem azt jelenti, hogy „reménykedünk, hogy holnap majd minden jobban megy”, hanem hogy bőséges kézzel hintjük a jót, hogy bőséges gyümölcsöt szedhessünk holnap. Nem számít, ha a jót, amit tesztek, nem értik meg, sőt, egyenesen kigúnyolják; a fontos az, hogy higgyünk Mária szavaiban, aki azt mondta „**szemetek egy könnycseppje sem fog elveszni**”; ellenkezőleg, felszámítja az Atya, ha az egy szeretetkönyccsepp volt. Ez a keresztény reménység: akkor is vetek, ha mások aratnak, akkor is vetek, ha a mag jó része – $\frac{3}{4}$ -e, ahogy a magvető parabolája mondja (Lk 8,4-15) – elveszne, mert rendíthetetlenül hiszem, hogy Krisztus az Alfa és az Omega, a kezdet és a vég, és így mindig a jóé lesz a győzelem, azé a kis jómé is, amit nagy szeretettel elvettem!

És még: „**(Szavaim) az egyszerű lelkeknek szólnak, akik nyitottak a Szeretet hívásaira**”. A Szűzanya nyitott volt, rendelkezésre álló Isten minden óhaja felé: feltétel nélkül és teljesen rendelkezésre állónak mutatkozott Isten akaratára, amely – emlékezzünk rá – mindig szeretet-

akarát, még akkor is, ha a keresztet vagy szenvedést kell is megélni. A hívő lélek, az isteni Szeretet-óhajokra hallgató lélek tudja, hogy saját életében minden, az örömök és a szenvedések, a jó és a rossz sors is részei Isten titokzatos tervének, melynek csak egy célja van: a mi örök üdvösségünk!

Persze a szenvedéssel és a rosszal szemben, főleg azokkal szemben, melyeket magunknak okoztunk vétkeinkkel és következetlenségeinkkel, az is kötelességünk – nem csak magunk miatt, hanem a körülöttünk lévők miatt is –, hogy küzdjük a Kegyelem segítségével, hogy kilépjünk belőlük amennyire lehet: de amíg fennáll a szenvedés állapota, tanuljuk meg, hogy odaadjuk a mi mindennapi kis „Fiat”-unkat, ahogy Mária.

Most, a már elmondottak mellett, hogy jobban megértsük „a szeretet óhajait”, amelyről a Szűzanya beszél, olvassuk el újra azt az epizódot, amely a Jn 21,15-18-ban található, azt, ahol Jézus háromszor kérdi meg Pétert, jobban szereti-e Őt a többiekénél. Azt gondolom, mindannyian emlékezünk a jelenetre, és annak mély lelki jelentésére! Ha ezt a részt görögül olvasnánk – azon a nyelven, amelyen a János evangélium íródott –, akkor a jelentése még gazdagabban jelenne meg. A görög két szót használ a mai „szeretet” kifejezésére: az egyik a *fileo*, amely baráti szeretetet jelent, amellyel két ember kedveli egymást, segítenek egymásnak stb., de aztán mindenki járja a maga útját. A másik az *agapao*, amely az a szeretet, amikor ketten eggyé válnak, pl a házastársi szeretet, vagy az a képesség, hogy megosszuk ugyanazt a sorsot és szinte meghaljunk egymásért.

Nos, Jézus először azt kérdezi Pétertől: „Péter (*agapas*), szeretsz engem?” Jézus tehát a magasabb rendű kifejezést használja a kérdésében! És Péter félénken válaszol: „Uram, (*fileo*) szeretlek téged!” Tehát az alacsonyabb kategóriát használja, hogy kifejezze Mestere iránti szeretetét, mivel ez előtt egyértelműen háromszor megtagadta őt, azután, hogy kérkedett vele: a halálig hűséges lesz hozzá! Majd Jézus második alkalommal: „Péter, (*agapas*) szeretsz engem?” És Péter ismét (kb. úgy mintha értetlenül kérdezné Jézust, hogyhogy nem értette): „Uram, (*fileo*) szeretlek téged!” Itt az apostol megvallja Jézusnak és a többi apostolnak, hogy az ő szeretete a Mester iránt még emberi, Péter megvallja nagy szegénységét, de teljesen Jézusra bízta magát. És végül itt jön a fordulat és a kulcs az eseményhez: Jézus harmadjára fordul oda Péterhez és megkérdezi: „Péter, (*files*) szeretsz engem?” Jézus tehát Péter szintjére helyezkedik, és az Apostol megérti! Igen, Én, Jézus, elfogadlak olyannak, amilyen vagy, mert igazán szeretlek, de emlékezz, hogy a szeretet, amit tőled várok a másik: *az agapao*! És valóban Péter kb. harminc évvel később életét adja a Mesterért Vatikán dombjain fejjel lefelé keresztre feszítve.

Íme, lélek, aki Máriának szenteled magad: emlékezz arra, hogy a szeretet, amelyet Ő a szívedbe akar helyezni, a magasabbrendű szeretet (*az agapao*), az, amelyik kész mindent odaadni Jézusért!

De van egy másik Szeretet-kíváncsi, amit mi keresztények gyakran és szívesen mellőzünk és ez az evangéliumi megbocsátás óhaja: „*hányszor kell megbocsátanom? Talán hétszer?*” kérdi Péter azt hívén, hogy igen nagy számot mondott; „*Nem hétszer – válaszolt Jézus – hanem hetvenszerhétszer*”, tehát mindig! A keresztényeknek sajnos teljesen téves fogalma van a megbocsátásról, mivel azt gondolják, hogy a megbocsátás a feledés szinonimája. Hihetetlenül nehéz, sőt lehetetlen elfelejteni néhány elszenvedett sérelmet: szülők, akinek a gyermekét jelentéktelen okok miatt meggyilkolták, vele egykorúak vagy felnőttek szexuális erőszakának, perverziójának az áldozata lett, vagy el tudják majd felejteni? Akárhányszor eszükbe jut, vagy meglátják a fiuk/lányuk fényképét, elkerülhetetlenül emlékezni fognak arra, mi történt: a memória része az emberi természetnek! Megbocsátani mégis lehetséges, ha megértjük, hogy a keresztény megbocsátás olyan út, amely azonnal megkezdődik, amikor elkerüljük a bosszút, a visszavágást, a saját igazságszolgáltatást; ha ellenkezőleg – és itt tényleg szükség van hitre, imára, és a szentségek erejére – magunkra vállaljuk az elszenvedett szenvedéseket azért vagy azokért, akik elkövették ellenünk, és felajánljuk az Úrnak éppen annak az üdvösségéért, megtéréséért, aki ártott vagy folyamatosan

árt nekünk. Íme a megbocsátás útja (az utat húzzuk alá!), az út, amit Jézussal és Máriával kell bejárnunk a mindennapokban, amely elvezet minket a haragtól, ami a szívünkben van, erőt ad nekünk, hogy megbékélési lehetőséget adjunk a másinak és – ily módon – lehetővé teszi nekünk, hogy elvegyük az ellenségtől az alkalmat és ürügyet, hogy ártsen továbbra is nekünk. Végül a testvérek felé tanúsított megbocsátás feltétele annak, hogy mi is megkapjuk az Istentől a megbocsátást a bűneinkért: „bocsásd meg bűneinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek”, mondjuk a Miatyánkban!

És azok, akik valóban követni akarják a Szeretet minden óhaját, nem keresnek fel mágusokat, csillag- és kártyajósokat, okkult, ezoterikus gyakorlatok vagy egyenesen a sátánizmus szakértőit. Gondoljátok el, hogy Olaszországban például, több mágus van, mint pap, olyan pénzforgalommal, amit ember még nem látott: az a sok ember, aki hozzájuk fordul, kezdetben felszabadul a problémái terhe alól – nyilván gazdag juttatás kifizetése után – de később a probléma visszatér és ezek az emberek emlékeznek a korábban kapott segítségre, visszatérnek a mágushoz, és így tovább, egészen addig, amíg a probléma egyre nagyobb nem lesz, s főként a pénztárca egyre üresebb; és ami még rosszabb, hogy bizonyos esetekben – gyakrabban mint gondoljuk – azoknak, akik okkultizmust művelőkhöz jártak, ördögűzőhöz kell fordulniuk, hogy egy kis békére leljenek. De hát akkor kitől származik amazok „hatalma” (idézőjelben)? Ne hagyjuk magunkat rászedni, amikor a televízióban feszületekkel vagy vallásos képekkel körülvéve jelennek meg: Krisztus úgy adja a Kegyelmet, hogy nem nyújtja be a számlát.

Végül nyitottá válni a Szeretet óhajaira azt is jelenti, hogy megpróbáljuk megélni az emberi szeretetet – tehát a szexualitást – Isten Parancsolatai és az Egyház tanítása szerint, például a következő területeken: fogamzásgátlás (ld. a Katolikus Egyház Katekizmusa, 2366-2370), a házasság előtti kapcsolatok (Katolikus Egyház Katekizmusa, 2350), önkielégítés (Katolikus Egyház Katekizmusa, 2352), stb..., mindezek a keresztény erkölcs által rendezetlenek és tiltottnak tekintett gyakorlatok, mert ezek nem fejezik ki a valódi szeretetet – amely önmagunk teljes odaadása a másinak – és amely igazán csak két házasságban egyesült ember között van jelen. Az ilyen témákban, mivel kényes szituációkban gyakran aktuálissá válnak, ajánlatos jó lelki vezetőhöz fordulni.

Folytatva az 1998. november 1-i üzenettel, a Szűzanya azt is mondja, hogy a szavai és a kegyelem azoknak a lelkeknek szólnak, akik nyitottak arra, hogy szegénnyé váljanak. A keresztény szegénységnek semmi köze sincs az éhhalálhoz. Az a szegény, aki gyökeresen nyitott Isten tervére; aki felismeri, hogy a pénz jó szolgálatokat tesz, de aki nem válik soha sem a pénz szolgájává. Egy kis túlzással ezt úgy is kifejezhetjük: Miért eszem, azért hogy éljek, vagy azért élek, hogy egyek?

Túl sokszor javaink birtokolnak minket, mivel manapság – csak azért, hogy birtokoljuk őket – nagy áldozatokra vagyunk kényszerítve, amelyek elveszik az időt a lélektől! Lélekben szegény továbbá az, aki azért imádkozik, mert felismeri, hogy minden Istentől függ. Mária átcsepegteti az imádság lelkét gyermekeibe, akik igazán hozzá akarnak tartozni; és a Szűzanya kedvenc imája a Rózsafüzér marad, amit ma ósdinak, elavultnak, monotonnak stb. ítélnék. De a Szent Szűz még ma is a Rózsafüzérrel a kezében jelenik meg, és hív minket, hogy imádkozzuk; maga II. János Pál ennek az imádságnak szentelt egy évet, 2003-at, gyakran beszélt róla, és egy csodálatos dokumentum, a *Rosarium Virginis Mariae* apostoli levele segít minket abban, hogy minden mélységében újra felfedezzük, és gyakran imádkozzuk ezt az imát. Miért kéri és kedveli Mária különösen a Rózsafüzért? Mert ez az egyszerűek, az alázatosak imádsága, azoké, akik olyanokká teszik magukat, mint a gyermekek. Mit csinál egy gyerek egész nap? Naponta 50-szer hívja mamáját: folyton mondogatja, anya, anya... És mi a rózsafüzér? Édesanyánk hívása naponta 50-szer: Üdvözlégy Mária, Üdvözlégy Mária... Ne felejtjük el, hogy ez az ima inkább Krisztusra, mint Máriára vonatkozik, mivel segít minket átélmélni Krisztus életének misztériumait, Mária

szemeivel látva őket, aki mindet megélte azok mély jelentésében. És ne mondjuk, hogy nincs időnk egy rózsafüzért elimádkozni, mert nem tart tovább, mint egy szappanopera a tévében!

És itt értünk el önmagunk Szűzanyának szentelésének a titkához. Mit tesz akkor Mária, amikor egy lélekbe alázatosságot, szeretetet, hitet, reményt, tisztaságot, engedelmisséget, szegénységet, imádságot, stb. csepegtet, ha nem azt, hogy fokozatosan birtokba veszi ezt a lelket? És amikor a Szentlélek „látja” az Ő misztikus Jegyesének jelenlétét a lélekben, a maga teljességében leszáll ebbe a lélekbe, és Mária és a Szentlélek találkozásából meg kell történnie a nagy csodának, amely Jézus születése a lélekben, az Ő fejlődése, egészen addig a pontig, amíg ez a személy – ahogy Szent Pál is – ki tudja mondani: *„Élek, de már nem én, hanem Krisztus él énbennem”* (Gal 2,20).

Hogyan született Jézus? Máriában született meg a Szentlélek művén keresztül. És mi lesz akkor a mi szentté válásunk útja, azaz hogyan válunk Krisztushoz hasonlatossá? Mindig ugyanaz, ugyanaz, amit Isten a kezdettől fogva választott: Mária és a Szentlélek együttműködése bennünk. Természetesen az együttműködés szintje más, mivel a Szentlélek Isten, Mária pedig teremtmény: de ha ezt az utat választotta az Atya arra, hogy Jézus eljőjön hozzánk és megvalósítsa a megváltásunkat, kik vagyunk mi, hogy más utat válasszunk? A szeneléssel felajánljuk magunkat Máriának, és ezáltal a Szentlélek amely beburkolja Máriát, utat és együttműködést talál ebben a teremtményben a maga számára, mivel magát Máriát találja benne a lélekben az ő erényeivel, amelyeket Ő ennek a léleknek átadott. Máriát találja, aki az ő „Fiat”-jával teljesen együttműködik Isten művével.

Mária mindnyájunk számára, és minden lélek számára a legkönnyebb, a legelőnyösebb, a leggyorsabb út, hogy Jézushoz, az Ő Fiához elérjünk.

Így sokkal érthetőbbé válnak a „Szeretet Királynőjének” szavai: *„Én vagyok az, aki előkészítelek titeket arra, hogy a Szentlélek és a Mindenható ereje világra hozza Őt bennetek a kegyelem által, amelyet Jézus hozott létre bennetek.”* (1996.12.25).

„Mindazok szívében, akik elfogadnak engem, én egy élő, bensőséges tabernákulumot tudok készíteni, ahol az én Jézusom ott lakozhat, és ahol szeretik Őt” (1991.07.24).

„Amikor mindegyiktek megérti hívásom igazi célját, akkor találja meg az élet valódi örömét, és akkor az én jelenlétem többé nem lesz a legfontosabb dolog számotokra, a Legnagyobb Jó lesz akkor bennetek!” (1991.11.09)

Dicsértessék a Jézus Krisztus!

Negyedik katekézis: A második hét után

Mária Jézushoz vezet

Kedves barátaim: az előző katekézisben eljutottunk odáig, hogy felfedezzük azt, amit úgy lehet meghatározni, mint önmagunk Máriának szentelésének „titkát”. Ennek legfőbb hatása a mi Urunk Jézus Krisztus működése azoknak a lelkében, akiket – megnyílván a Szűzanya felkészítő és közbenjáró cselekedetei felé – betöltött a szentté, „Krisztussá tevő” Lélekkel. Íme, ezért lesz mindig helyénvaló azt mondani, hogy Mária Jézushoz visz téged. Önmagunk Máriának szentelése szubjektíven és objektíven is könnyebbé teszi az utat Jézus Krisztus felé. Mária az, aki minden más teremtménynél teljesebben egyesült Istennel. Egyedül Ő az, aki azt akarja, amit Isten, és mindazt akarja, amit Isten akar; ezért Máriára gondolni, neki szentelni magunkat, hozzá igazodni azt jelenti, hogy Istenre gondolunk, Vele egyesülünk, és Neki szenteljük magunkat.

Mivel Égi Édesanyánk azt szeretné, ha szentek lennénk és hogy fiával, Jézus Krisztussal találkozzunk teljességben a Mennysorság örök dicsőségében, ezért mindent elkövet annak érdekében, hogy létezésünk minden napján felismerjük Jézust, hogy felismerve Őt szeressük és szolgáljuk. Mi keresztények valószínűleg nem vesszük észre, hogy – bár különböző módokon – valóságosan találkozunk Jézussal életünk minden napján. Találkozunk vele az isteni misztériumok ünneplésekor és elsősorban a Szentségekben. Találkozunk vele az igehirdetés során, amely rávilágít a Szentségekre és azok éltető valóságára (világos kell, hogy legyen számunkra, hogy az ige önmagában nem találkoztat Krisztussal – a szentségi élet nélkül!); találkozunk Jézussal a testvérünkben is (és ilyen formában nap mint nap!); végül találkozunk Vele akkor is, amikor összegyűlünk, hogy együtt imádkozzunk, mert ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az Ő nevében, ott van közöttük. Tehát mindez nem világosítja-e meg teljesen a Szűzanya kéréseit, hogy mindig imádkozzunk, lehetőleg együtt, családdal, közösséggel; hogy ne hátráljunk meg a testvéri irgalom sok lehetőségével szemben és, végül, hogy vegyünk részt – amennyiben lehetséges – a hétköznapi szentmiséken.

Biztos, hogy az elsődleges és személyes út a Jézussal való találkozáshoz a szentségi út, mindenekelőtt az eukarisztikus út, amely egy mély, szerelmes és bensőséges párbeszéd, amelyen bizonyos értelemben fizikailag is érintjük őt, és amelyen engedjük, hogy Ő alakítson minket. Mária arra vezet téged, hogy mélységesen szeresd az Eukarisztiát. Ő olyannyira eukarisztikus lélekkel változtat téged, hogy el lehet mondani, aki Máriát tiszteli, nem lehet nem szerelmes az Eukarisztikus Jézusba, és fordítva. Az Eukarisztia Jézus szeretetének magasztos ajándéka, amelyet Ő hagyott ránk. Az Eukarisztia végülis maga Krisztus, a mi Húsvétünk (vö. Katolikus Egyház Katekizmusa, 1324): benne Jézus igazán jelen van, valóságosan és lényegileg, Testével, és Vérével, Lelkével és Istenségével (vö. Katolikus Egyház Katekizmusa 1374). Tehát a hét Szentség közül az Eukarisztia méltán a legnagyobb, hiszen a másik hatban megkapod a kegyelmet a szentté váláshoz, míg az Eukarisztiában nem csak a kegyelmet kapod meg, hanem magát a kegyelem szerzőjét, Őt, aki azt adja, a Mi Urunk Jézus Krisztust. Amikor a pap, miután a Szentlélek erejéért folyamodik, kimondja Jézus szent szavait: „*Ez az én Testem; Ez az én Vérem*”, megtörténik az Átváltozás nagy csodája, tehát a kenyér teljesen Hússá, a bor Vérré változik; megmaradnak a kenyér és a bor tulajdonságai, tehát a színe, az íze, a zamata stb., de a lényegük teljesen átváltozott Krisztus Testévé és Vérévé, ami addig tart, amíg az eukarisztikus színek megmaradnak (vö. Katolikus Egyház Katekizmusa, 1377), tehát nem csupán a szentmise ideje alatt.

Ezért az eukarisztikus átváltoztatásban a mise alatt, nem „companionatio” történik, ahogy a luteránusok tartják, vagyis, hogy Jézus jelenvalóvá teszi magát a kenyér és bor színe alatt

elrejtözve; még kevésbé kell a kenyeret és a bort Krisztus Teste és Vére szimbólumának tekinteni, ahogy azt a kálvinisták, a zwingliánusok és mások hiszik.

Ha segítséget szeretnénk keresni hitünk erősítéséhez, emlékezzünk arra, hogy minden érvényesen celebrált eukarisztikus áldozat alkalmával létrejövő átváltoztatással kapcsolatban igen nagy és autentikus történelmi források és bizonyítékok állnak rendelkezésünkre, számos, az Egyház által is elismert eukarisztikus csoda formájában, amellyel tele van az egyháztörténet. A legegységesebb minden bizonnyal a lanciano eukarisztikus csoda, amely a Kr. utáni VIII. században történt. Egy pap épp a római pápához tartott, hogy kilépjen a papi rendből, mivel nem hitte, hogy az Eukarisztiában valóban jelen van Krisztus. Útja során megállva Lancianóban (Olaszország, Chieti tartomány) szentmisét mutatott be. A kenyér átváltoztatásához érve az hússá, a bor pedig vérré változott, 5 vörös röggé alvadva! És ami ezután történt, példátlan: ez a hús és ez a vér egy drága szentségtartóban még ma is ki van állítva Lancianóban. És mindez már 1200 éve úgy van, anélkül, hogy bárki manipulálta volna! A XX. század tudománya természetesen ezt elemezni akarta. Azon túl, hogy a hús és vér lényege fennmaradt – a néhány évtizede felfedezett fagyasztó nélkül is – századokon keresztül, és tökéletes állapotban van, az elemzés során arra jutottak, hogy a hús egy kb. harminc éves férfi szívizmának a része; a vér valódi emberi vér, amelyről megállapítható a vércsoport (AB), a fenotípus, stb. De a legcsodálatosabb az, hogy amikor lemérték egy röggöt az ötből, az 16 grammot nyomott; egyenként mind az öt 16 grammot; de ha mind az ötöt egyszerre mérték le, a súlyuk akkor is 16 gramm volt együttesen! Hogyan lehetséges ez? A tudomány nem tud magyarázatot adni egy ilyen jelenségre, mivel „a matematika nem vélemény”; de a hitnek és a teológiának sikerül megmagyarázni egy olyan dogmatikai igazságot, amely mindig is jelen volt az Egyház Hagyományában: Krisztus ugyanúgy van jelen a részben, mint az egészben! Ha a rész súlya egyezik az egészével, és az egész súlya egyezik a részével, akkor evidens, hogy amikor leméred a konszekrált Ostyát – jó lenne elolvasni ehhez most Aquinói Szt. Tamás úrnapi himnuszát – akkor Jézus nem osztódik két részre, egyik fele az egyik részbe, másik fele a másik részbe, hanem Krisztus teljesen egész marad mind az egyik felében, mind a másikban. És ha a Szentostyát ezer darabra törjük, Jézus teljesen és egészen jelen lenne minden egyes darabban, még a legkisebb, szabad szemmel alig láthatóban is. A Firenzei zsinat 1442-ben kimondta, hogy minden Eukarisztia-morzását, amíg emberi szemmel látható, magunkhoz kell venni, és nem szabad veszni hagyni!

A mi „Szeretet Királynője” máriás mozgalmunk határozottan felszólít mindenkit, hogy nyelvre áldozunk és ne kézbe, hogy elkerüljük a legapróbb darabkák elvesztését, amik a kézen maradhattak és így leeshetnek a földre és megtaposhatják őket! A nagy eukarisztikus csodáktól és főleg a lanciano csodától megerősödve, amelyet a Szűzanya személyesen a mi időnk jelének hívott, emlékezzünk, hogy az Olasz Püspöki Konferencia 1989. július 19-i dokumentuma, amely megengedte (és nem elrendelte vagy javasolta!) a kézbe áldozást, azt írja az egyik részben: „Mindenki ügyeljen, hogy egy letört darab se vesszen kárba”; és: „a hívőnek szabad úgy áldoznia, ahogy jobbnak látja” és még: „egy pap sem írhatja elő a hívőnek az egyik vagy a másik áldozási módot.” Ugyanebben a dokumentumban még ez is szerepel: „A hagyományos rendszer (tehát a nyelvre áldozás) marad a mértékadó.” Az Egyház miért stabilizálta a VIII. században, hogy az Eukarisztiát kivétel nélkül mindenki egyenesen a szájába kapja (míg a VIII. századig mind a kettő jelen volt)? Az Egyházi Hagyomány által jól dokumentált két ok miatt: 1. a darabok szétszóródásának és elvesztésének óriási veszélye miatt; 2. olyan indok miatt, amit pszichológiaiainak is nevezhetünk: a hétköznapi étkezéseink kenyerét megtörjük, kézbe vesszük, és úgy vesszük magunkhoz; ezzel szemben az eukarisztikus kenyér – az Átváltozás igazsága miatt – már nem kenyér, hanem Krisztus testévé vált, és így az asztali kenyértől eltérő módon helyes magunkhoz venni: egyenesen a szánkba, a nyelvünkre! Összességében tehát egy gyakorlati és mély, az Eukarisztia szeretetétől vezérelt indok vitte rá az Egyházat, hogy a nyelvre való áldozást tartsa fenn már 1200 éve!

Az aggályos higiéniaát szem előtt tartó indok – a kibúvó, amelyet sokan felhasználtak arra, hogy Isten népének nagy részét meggyőzzék, hogy térjenek át az új rendszerre – nincs említve az Egyház egy dokumentumában sem, és sehol sem idézik! Valójában egy hamis megokolásról van szó: hiszen amikor én mise előtt a ház, az autó, a templom kilincséhez érek, amelyeket mindenki megérint; miután kezet fogok a béke jeleként és elvégzem a templomban a felajánlást (vagyis pénzt dobok a perselybe) vajon lehet azt mondani, hogy ügyeltem a higiéniaára? A pap kezet mos még a szentmisében is. És ha véletlenül a pap keze érinti a nyelvemet, ne felejtjük el, hogy a szentáldozásban éppen Azt kapom, aki a betegségeket gyógyítja és nem azt, aki azok terjesztője.

Végül kétséges helyzetben van az, aki azt mondja, hogy jó az Eukarisztiát kézben tartani, hogy imádhassuk mielőtt magunkhoz vennénk. Lehetetlen Jézust abban a rövid időben imádni, amíg a kezében tartod, mert vannak mások, akik várnak mögötted és akiknek helyet kell adnod; ráadásul Jézust lélekben és igazságban imádjuk, azaz szívvel, és így, miután magunkhoz vettük, a szívünkben jobban tudjuk imádni, mint a kezünkben tartva! Egyszóval, ennek folytán és más okok kapcsán a „Szeretet Királynője” mozgalom nyomatékosan ajánlja, hogy Jézust a szentáldozásban ne kézbe, hanem a nyelvünkre fogadjuk!

Mária végtelenül szereti és megszeretteti velünk Jézust; így Mária mindig az Eukarisztia közelében marad, mindig minden Tabernákulum mellett ott van, és azt, aki igazán szereti a Szűzanyát, arra vezeti, hogy az Eukarisztikus Jézust mélységesen szeresse és imádjá. Az, aki valóban megéli a Máriának való szentelődést, nem tudja majd a vasárnapi és az előírt ünnepi misét kihagyni; sőt amennyiben lehetséges – ha van rá lehetősége – nem rest a hétköznapi szentmiséken sem részt venni, akár minden nap, ahogy a Szűzanya kérte 1988. november 23-án; mindenekfelett pedig igyekezni fog, hogy mindig a kegyelem állapotában maradjon, egyre gyakrabban fog gyónni (meggyónja a bocsánatos bűnöket is), hogy mindig áldozhasson.

Megérti és tudni fogja, hogy az eukarisztikus színek 10-15 percig tartanak bennünk és ezért a szentmise végén nem siet ki az ajtón, hanem a templomban marad megfelelő ideig tartó hálaadásra csendes imádságban. Megérti a hit és a tiszteletadás értékét, a Tabernákulum előtti térdhajtáson túl is; újra felfedezi majd végül a szentségimádás csodáját, kegyelem forrását, amely során mindenki – ahogy II. János Pál mondja az 1996-os szentségimádásról szóló levelében – az Úr mellé hajthatja a fejét, ahogy János, a kedvenc apostol tette, az utolsó vacsorán.

Az, aki Mária Szeplőtlen Szívének szentelte magát, eukarisztikus lélekké válik, olyan lélekké, amely mélységesen megéli az eukarisztikus lelkeséget és annak következményeit, amelyek vele járnak. Tudnunk kell, hogy amikor áldozunk, az ellenkezője történik annak, mint amikor magunkhoz vesszük a hétköznapi ételeket: ebben az esetben a testünk az élelmiszerekben található fehérjéket, vitaminokat stb. asszimilálja az önfenntartás végett; azonban amikor az Eukarisztiát vesszük magunkhoz, ennek épp az ellenkezője történik: az eukarisztikus Jézus asszimilál minket, épít magába és egyre hasonlatosabbá tesz minket magához, egyre inkább egy testté és egy vérré válunk vele. A kegyelem eme felbecsülhetetlen ajándéka – amelyet hittel és mély tudatossággal élünk meg – Jézus érzéseit adja nekünk és az ő erejét és energiáját, mert egyre közelebb von Hozzá minket, hogy azt tegyük, amit Jézus tett. És Jézus mindent megtett és mindenben az Atya dicsőségét és a testvérek üdvösségét szolgálta: így az Eukarisztiában Őbelé asszimilálódni, vele egyesülni azt jelenti, hogy érezni fogjuk növekedni magunkban a hit utáni vágyat, hogy egész életünk Isten dicsőségének himnuszává és a lelkek üdvözítésének missziójává váljon. Mindent megtenni Isten dicsőségéért azt jelenti, hogy megéljük annak az olasz imádságnak a szellemét, amit egy időben nagyon gyakran mondtak reggelként: „Jézus isteni Szíve, Mária Szeplőtlen Szívén keresztül felajánlom Neked az Eukarisztikus Áldozattal egységben ennek a napnak az imáit, történéseit, örömeit, szenvedéseit.”

Tehát mindent megtenni Isten dicsőségéért nem azt jelenti, hogy új dolgokat teszünk, hanem hogy megtanuljuk, hogy új módon tegyünk mindent; főleg hogy megtanuljunk

mindent felajánlani, amit nap mint nap teszünk; megtanuljuk felajánlani legfőképp szenvedéseinket is. Többek között azt mondta a Szűzanya 1994. május 6-án: **„Gyermekeim, látom szenvedéseiteket, fogadom könyörgéseiteket, de arra hívlak titeket, hogy értsétek meg a szenvedés értékét. Tekintetek Jézusra, azonosuljatok a Keresztrefeszítettel és megtaláljátok az egységet Istennel.”** Azonosulni a Keresztrefeszítettel nem azt jelenti, hogy fejünkre tétetjük a töviskoronát, vagy szögeket veretünk a kezeinkbe, vagy megkorbácsoltatjuk magunkat: azt jelenti, hogy életünkben és leginkább a szenvedés pillanataiban magunkévá tesszük az Atyában bízó ráhagyatkozás, a világ megváltását óhajtó érzéseket, amelyek Krisztus sajátjai voltak: *„Atyám, kezedbe ajánlom lelkemet; De ne az én akaratom teljesüljön, hanem a Tied; bocsáss meg nekik, hisz nem tudják mit cselekszenek!”* A Keresztrefeszítettel azonosulni azt jelenti: ezeket az ő érzéseit megtanulnom, a magamévá tenni, kezdve a mindennapi bosszúságokon és fáradalmakon, mert ha megtanulom, hogy a kicsiben hűséges legyek, akkor hű leszek a nagyban is, tehát amikor a szenvedés súlyosabbá válik, vagy amikor a közeljövőben vagy sokára az Úr megérteti velem, hogy az én földi létem a végéhez közeleg. Csak így válik a szenvedés a szeretet ajándékává és menthet meg sok lelket: **„A felajánlott szenvedés üdvözítő erő a bűnösökért...”** – mondta Mária. Krisztus a kereszttel nem elvette a szenvedéseket, hanem megszentelte a szenvedést. Ő azt tanította, hogy bűneink kereszttel magára vállalásával megváltotta a világot; így mindazok, akik magukra vállalják saját kisebb-nagyobb kereszttel az Övével egységben, részt vesznek az Ő nagy üdvözítő művében. Ez nem azt jelenti, hogy szeretni kell a szenvedést a szenvedésért, vagy épp keresni; nem azt jelenti, hogy szép dolog lenne a szenvedés, hanem azt jelenti, hogy még rosszabb semmiért se szenvedni. Ha már a szenvedések meg vannak engedve, értékeljük őket helyes módon: Isten kegyelme alapján és a Krisztussal való egyesülés révén szolgálják a rejtett, egyetemes üdvökonómiát.

Az eddigiekből következik, hogy a hittel megélt szentáldozásban, életünk Krisztusért, Krisztussal, és Krisztusban áldozati felajánlássá válik az Atyaisten számára. Egyidejűleg azonban tekintetünket a testvérek felé is kell fordítanunk, az ő örök üdvösségükre, mivel az élő ember Isten nagyobb dicsősége, és Istennek nagyobb dicsőséget szerezni azt jelenti, hogy hozzájárulunk ahhoz, hogy visszaadjuk egy léleknek a hit melegségét. Másrészről szent Jakab apostol azt mondja: *„aki visszatéríti a bűnöst téves útról, a halálból menti meg a lelkét...”* (Jak 5,20). Valóban – ahogy korábban állítottuk – az Eukarisztia magamhoz vétele egyre inkább egy testté-vérré tesz Krisztussal. Világos, hogy mindenki, aki magához veszi az Oltáriszentséget, részesül e hatásban a hit által. De akkor, ha mindenki egyre hasonlatosabbá válik Krisztushoz, akkor egyre hasonlóbbá válunk egymáshoz is, egyre inkább egy egységes testté, egyre inkább misztikus testté, egyre inkább Egyházzá válunk. Ezért tehát helyes azt állítani, hogy az Eukarisztia hozza létre az Egyház közösségét és hogy nem léphetek Jézussal közösségbe, ha utána nem élem a közösséget! És ha egyre jobban Krisztus misztikus testévé válunk, akkor az, aki felajánlotta magát Máriának, annak tőle telhetően jelen kell lennie és részt kell vennie a helyi Egyház életében. Ahogyan Mária is, úgy az is szereti az Egyházat, aki neki szentelte magát, megvédi az Egyházat, megvédi azokat a hitigazságokat – amelyekkel kapcsolatban művelnie is kellene magát –, amelyek manapság annyira fenyegetettek az Egyházon belül és kívül egyaránt.

A Szent Szűz az egyházi élet és a hit közösségi megtapasztalásának egy igen különleges formáját javasolja: az imacsoportokat! A schioi San Martinóban tapasztaltak révén több, mint 600 imacsoport jött létre. Több, mint 300 van Olaszországban és szinte ugyanennyi Európa különböző országaiban. II. János Pál „Novo Millennio Ineunte” című apostoli levelében azt írta: *„keresztény közösségeinknek az ima hiteles ’iskoláivá’ kell válniuk”*. És 1999. május 3-án a Szent Péter téren, Pio atya boldoggá avatása alkalmával ugyanez a pápa az imacsoportokhoz fordult: *„az imacsoportok olyanok, mint a fény és szeretet világítótornyai a világban (...), imádkozók hadserege, olyan személyeké, akik az ima erejével a világ kovászái”*. A *„Szeretet Királynője”* 1985. december 28-án azt mondta prófétikusan:

„alakítsatok új imacsoportokat”. A Szűzanya mindig megjelenik biztatva az imacsoportok vezetőit, amikor ezek évente kétszer mindannyian találkoznak San Martinóban két közösségi napra, amelyet a megtett és még előttük lévő útról való elmélkedésre szánnak. A Máriának való odaszentelődés egyik gyümölcse az imacsoportokban való havi vagy heti részvétel. Hogy életben tartsák a kapott máriás lelkeséget és hogy tanúságot tegyenek a saját közösségüknek. Ha nem létezik csoport a környéken, miért ne alkossunk újakat, belevonva új embereket, akiket a Máriának való szentelődésre buzdítunk?

A Szűzanya miért kéri – és mondhatnánk szinte személyesen kíséri – a neki szentelődött imacsoportjait? Azért, mert ezek szimbolikusan a jeruzsálemi utolsó vacsora termét, cönákulumát ábrázolják, ahogyan az Apostolok Cselekedeteiben az olvasható (1,14): az apostolok és a tanítványok egységben és egyetértésben együtt voltak az imádságban Máriával, Jézus anyjával. És emlékezzünk rá, hogy ez az apostoli csoport, amely Máriával imádkozik, az Egyház minden idők legigazabb és legvalóságosabb képe: Egyház, amely Mária körül imádkozik, teljes egységben Péterrel és a 12-vel! És mi lett a gyümölcse a születő Egyház intenzív és egyetértő imájának? A pünkösdi esemény, a Szentlélek kiáradása, azé a Léleké, aki hivatalossá tette a nagycsütörtökön alapított és a nagypénteken született Egyházat; a Pünkösöd, amely utat nyitott az első evangelizációnak az egész világon, a föld végső határáig, ahogy Jézus kérte.

De most, ezekben az időkben – és ez az, amire a legjobban kell figyelniünk –, a Szűzanya egy Új Pünkösödöt jelent be nekünk: **„a rossz erői meghajlanak a jó előtt, de szükség van arra, hogy minden nemzet emberei meghajoljanak, letérdeljenek Jézus előtt. Csak így következik be a Szentlélek visszatérése egy új Pünkösödért, egy soha nem ismert béke és igazságosság korszakáért, amelyet az emberiség még soha nem ismert.”** (1993.01.19.); és még tovább: **„Gyermekeim, az igazság ideje, Isten ideje elközelgőben van. Szeplőtlen Szívemen áthaladva, a Szentlélek a Szeretet Új Pünkösödjeként fog kiáradni az emberiségre. Minden ember, megbánva minden bűnét, virrasztó várakozásban készüljön fel erre a nagy átmenetre!”** (1998. december 8)

E nagy bejelentések által megértjük, hogy a Szűzanya, önmagunk felajánlásán túl miért óhajtja az imacsoportokat – kisebbeket, nagyobbakat, nem számít –, amelyekben imádkoznak, közbenjárnak, Istent hívják és imádják, várják bizalommal és örködvé Istennek ezt a megújított szeretet-megnyilvánulását: mert a Szentlélek **„újjá fogja építeni Egyházát, hogy megmentsen minden lelket”** (2002. február 2); hogy **„Jézus Egyháza megerősödvé és megszentülve növekedni tudjon”** (2002 október 13). Mert a Szentlélek fogja lendületbe hozni az új evangelizációt – az apostoloknak is hála, akiket Mária napjainkban készít fel –, amelyre a Szentszék annyit prédikált és buzdított az elmúlt években. Tehát önmagunk Máriának szentelésének egyik gyümölcse éppen az imacsoportokban való részvétel, hogy Máriává legyél az Egyházban, aki szüntelenül imádkozik azért, hogy hamar eljőjön az általa bejelentett új Pünkösöd, amely egybeesik az Ő Szeplőtlen Szívének győzelmével, melyet Fatimában előre bejelentett. Mert mit jelent „Mária Szeplőtlen Szívének a győzelme”? Gondolkodjunk egy kicsit: mit foglal magába Mária Szeplőtlen Szíve? Magába foglalja a teljes szeretetet az Atya iránt, akinek Ő leánya, a Fiú iránt, akinek Ő az édesanyja, a Szentlélek iránt, akinek Ő a jegyese, és végül az Egyház iránt, akinek Ő kimagasló tagja, ikonja, példaképe, és így minden ember iránt, lévén Ő az új Éva, minden élő anyja. Ennek a Szívnek a győzelme tehát, ugyanannak az Isten és ember iránti szeretetnek a győzelme, amely az egész világot jellemezni fogja a szenvedésben való nagy megtisztulás után, melyet elszenvé saját bűnei miatt. Nem ez a valódi üzenete a harmadik fatimai titoknak, amelyet 2000. június 26-án hoztak nyilvánosságra? Ennek a titoknak a tartalmát összefoglalva így lehetne ismertetni: „Egy Angyalt láttunk kezében tüzes karddal, aki fel akarta gyújtani a világot; de a Szűzanya felemelte jobb kezét és megállította azt a tüzet. Akkor az angyal hangosan kiáltotta: Penitencia, penitencia, penitencia. Láttunk azután egy fehérbe öltözött püspököt, aki félig remegő, imbolygó léptekkel fájdalomtól és bánattól szenvedve, félig

lerombolt városon haladt át, imádkozva a halottakért, akiket látott. A fehérbe öltözött püspök felkapaszkodott egy hegyre, melynek a csúcsán egy nyers fából készült kereszt állt, és míg alatta térdelt megölték lövészekkel és nyilakkal, ugyanígy sok más püspököt is, papot és világiakat, akik követték őt. Két angyal összegyűjtötte a Kereszt két karjából kiömlő vért, és meglocsolták vele azokat, akik Istenhez közeledtek”. Íme az, amit éppen megélünk, és amit meg fogunk élni: a Szűzanya közbenjárásával ma jelenéseken és üzeneteken keresztül is, épp megállítja Isten igazságos büntetését, amelyet az angyal kezében lévő tüzes kard szimbolizál, de őszinte bűnbánatra, megtérésre hívja az embereket. Sajnos nem mindenki hallgat rá. Ennek következtében, íme a város képe (amely lehet a világ vagy maga az Egyház), amely Isten elutasítása miatt félig le van rombolva (figyeljünk azonban: nincs egészen lerombolva, éppen Mária közbenjárásának hála!). Nos, e fájdalmas tisztulásban a Pápát kínozzák mindazokkal együtt, akik követték őt, de az a vér, Krisztus Vérével egyesülve (a keresztről az angyalok összegyűjtik a vért!), máskülönben ezeknek nem lenne megváltói értéke, azokra hullik, azaz megmenti mindazokat, akik Istenhez közelednek (ugyanis ha épp közelednek, akkor az azt jelenti, hogy ezelőtt messze voltak Tőle!). Íme tehát, ahogy előre be van jelentve és le van írva: egy új, nagy és nem várt keresztény tavasz valósul meg, a keresztény hitet elhagyottak tömegének visszatérése Istenhez, hála mindazok mártíromságának (vérrel vagy egészen Istennek adott élettel), akik Mária közbenjárását egészen a kereszt alatt állásig elfogadják, ahol Ő ma is ott áll (Stabat!), saját életüket adván Márián keresztül, saját szenvedésüket egyesítve a Megváltó Krisztuséval.

A Szűzanya tehát nem a világ végét jósolta meg, ahogy sokan rosszhiszeműen állítják. Ellenkezőleg, egy új keresztény tavaszt jelentett be, a béke és igazságosság új korszakát, amelyet még nem tapasztaltak soha, **„ezért kérem minden nekem szentelt segítségét”** (1999.8.15). És vajon mindazok számára is kéri a segítséget, akik ezekről a dolgokról nem akarnak tudomást venni, nem akarnak hinni benne, nem mennek templomba stb. és egyenesen veszélyeztetik a saját örök üdvösségüket? Isten végtelen Irgalmában rájuk is akar gondolni, de soha meg nem sértve senkinek a szabadságát. Ezt mondta a Szűzanya 1991. szeptember 26-án: **„Figyeljete, lesz egy nagy jel, amit az Ég ad a világnak. Sokan akkor meg lesznek dicsőítve, mások megtérnek, de azok, akik nem ismerik el, az örök kárhozatba esnek.”**

A reménytől megerősítve, az imára, áldozatra, tanúságtételre felbátorítva azon lelkek millióinak üdvösségéért, akik ma azt kockáztatják, hogy örökre elvesznek (vö. 1999.08.15), megkíséreljük, hogy válaszoljunk egy utolsó kérdésre: mikor jön el Mária Szeplőtlen Szívének a győzelme? Az igazat megvallva ezek kockázatos kérdések, mert csak az Atya ismeri az időket. Az apostolok is engedtek ennek a kísértésnek Jézus feltámadása után: **„Uram, mostanában állítod helyre Izrael országát?”** És Jézus válaszolt: **„Tegyetek tanúságot rólam a föld végső határáig!”** Mi köze ennek a válasznak ehhez a kérdéshez? Van köze hozzá! Jézus arra hív mindannyiunkat, hogy ne foglalkozzunk a mikorral. Már csak azért sem, mert azt sem tudjuk, hogy holnap reggel itt leszünk-e még. Arra hív minket – éljünk rövidebb vagy hosszabb életet –, hogy tanúságot tegyünk Róla, hogy nap mint nap építsük az Ő királyságát, hogy cselekedjünk Mária Szeplőtlen Szívének győzelméért. Ténylegesen figyelmeztetett egyszer minket azt mondván: **„eljön Szeplőtlen Szívemnek a győzelme, de rajtatok keresztül fog eljönni.”**

Bátorság tehát, az Eukarisztia erejével, a mi személyes és közösségi imánkkal a családban és az imacsoportokban tegyünk meg mindent azért, hogy aktív részei legyünk Mária **„kis Szeretet önkéntesei” hadseregének** (2002.10.13), és együtt át fogjuk élni Szeplőtlen Szívének dicsőséges hajnalát, miközben a Szentlélek egy új korszaka születik, egy új Pünkösöd, amely meglátja Jézus nagy visszatérését az emberi szívekbe.

Dicsértessék a Jézus Krisztus!

Ötödik katekézis: A lelkigyakorlat elvégzése után

Akadályok azoknak az útján, akik Máriának szentelték magukat

Miután önmagunk Mária Szeplőtlen Szívének való ünnepélyes szentelésére készülés során a vallási-elméleti részében már elmélyedtünk, most a lelki – ám nem kevésbé fontos – résszel szeretnénk foglalkozni; azokkal a különféle kísértésekkel, amelyek egyrészt a Máriának való szentelődés szertartása előtt ébrednek a magát odaszentelni szándékozó lélekben, másrészt pedig a szentelés után, amikor az ember visszakerül a hétköznapi életbe.

A kísértő démon ismeri annak fő hatását és legnagyobb titkát, ha Máriának szenteljük magunkat – azaz, ahogy a harmadik katekézis végén láttuk: Jézus Krisztus születését a lélekben (emlékeztek: minél jobban megengedi egy lélek Máriának, hogy belépjen az életébe, a Szentlélek, aki felismeri e lélekben Jegyesének jelenlétét, annál bőségesebben száll le abba a lélekbe és Mária és a Szentlélek találkozásából megtörténik a nagy csoda, Krisztus születése a lélekben). A démon pontosan azért, mert ismeri ezt a titkot, tudja, hogy sosem lesz már hatalma a lélek felett, mivel Mária nem tesz mást, mint újra élővé teszi és kiteljesíti a keresztségi szentelést, legmagasabb fejlettségi szintjére viszi a lelket, azaz a Jézus Krisztushoz való teljes hasonlatosságra.

Ám azon túl, hogy a Kísértő szinte véglegesen elveszíti a lelket, ugyanaz a lélek a Krisztusban történő fokozatos átalakulás folyamán más lelkeket is magával ragad e jótékony kegyelmi folyamatba, azokat, akik a Szűzanyának magát szentelő lélekben ott lévő Mária anyai jelenlétével kapcsolatba kerülnek. Ez a Mária által vezetett lélek valóban a föld sójává válik (Mt 5,13), a világ világosságává (Mt 5,14). Képes ezáltal Isten szeretetét árasztani, amely élővé lesz benne és visszahozza Isten nyájába mindazokat, akik kapcsolatba lépnek vele.

A démonnak ezt az első általa oly rettegett vereségét követi egy még súlyosabb és félelmetesebb második is, melyet jól ismer. A Ter 3,15-ben olvashatunk – az eredeti bünt követően – az Asszony és ivadékai illetve a kígyó és az ő ivadéka közötti küzdelemről, ahol világos utalás történik a kígyó vereségére és az Asszony ivadékainak a győzelmére (a Fiú és Anyjának teljes győzelme a keresztény olvasat szerint).

Érdekes figyelmet fordítani a szövegnek arra a részletére, amelyben a sarokról van szó, amely után a kígyó leelkedik, mivel a bibliai nyelvezetben a sarok a test legjelentéktelebb része. A kígyó – alattomos lény, mivel nem látod, és hátulról támad – minden ártó próbálkozása ellenére nem éri el, csak az asszony sarkát, így soha nem tehet kárt benne. Ezzel szemben az Asszony ivadékai, tehát mindazok, akik Fiát, Krisztust követik, és akik az ő istenségéhez képest csupán „sarkait” jelképezik, éppen ők tiporják szét a szabadító Messiás erejével a pokoli ellenség fejét, intelligenciájának, ravaszságának és gögjének székhelyét, mellyel a hit ellen küzd.

Ez a kép egy sokkal színesebb leírásban jelenik meg újra a Biblia utolsó könyvében, a Jelenések könyvében.

Itt azonban, a 12,1-6-ban, egy napba öltözött, azaz Isten erejével felruházott asszonyról van szó, akinek lába alatt van a hold – a hold jelképezi mindazt, ami változékony, tehát nem biztos, részleges, ami nem saját fényét sugározza, tehát az asszony mindezt uralja, hiszen a leírás szerint a hold a lába alatt van – és fején tizenkét csillagból álló korona, amely Izrael tizenkét törzsét és a Barány tizenkét apostolát szimbolizálja.

Vagyis az asszonyt úgy ábrázolták, mint aki Isten erejével felruházott, aki uralja a teremtett, változékony és véges dolgokat, királyi méltósággal rendelkezik, hiszen a régi és az új Izrael uralkodója, azaz az Egyházé; ez az asszony éppen szül és az ősi kígyó, amely itt vörös sárkányként jelenik meg, várja a fiút, hogy felfalja, hogy megakadályozza Isten, az Asszony, a Fiú és leszármazottaik elkerülhetetlen és végleges győzelmét. Ám az asszony

megszüli gyermekét, és Istentől előkészített menedékre lel. A Fiút, aki arra rendeltetett, hogy kormányozzon minden nemzetet, elragadják az égbe; az ellenséget ismét legyőzik démoni hatalma ellenére, melynek sikerül az égről (Isten székhelyéről) lesöpörnie a csillagok– vagyis Isten kiválasztottainak – harmadát. Mindez egyértelmű: azok, akik Mária Szeplőtlen Szívének szentelték magukat – mivel ő közösségben van mindazokkal, akik neki ajánlják magukat (vö. 2002.12.8-i üzenet) – teljes joggal vesznek részt ebben a megváltó munkában, ebben az ádáz, de döntő harcban az ősi kígyó ellen: ők ma Mária sarkaiként arra vannak rendelve, hogy széttiporják a sátáni gögöt. A Szűzanya az, aki ezekben az időkben, sokféle közbelépésen, jelenésen és karizmán keresztül, „új életet, szent Egyházat és megújult földet” (vö. 1993.1.9) szül; minden jámbor gyermeke részese ennek az új generációnak, az új időnek, ahol a Kísértő ezer évre le lesz láncolva.

Világosan kitűnik útjuk során a gonosz lelkek minden kísértésének a célja: megakadályozni ezt a hatalmas megváltói művet; felfalni Mária leszármazottait, megakadályozni Mária Szeplőtlen Szívének győzelmét.

Elmondhatjuk, hogy lényegileg három kísértéssel kell szembenéznie annak, aki Máriának készül szentelni magát, illetve annak, aki neki való odaszentelését hatékony módon szeretné megélni. Vigyázat: nem azt mondom, hogy csupán három kísértés létezik, hanem azt, hogy három kategóriába sorolhatjuk azokat, amelyekkel nap mint nap szembe kell néznünk.

Az első egyfajta tehetetlenség-érzés, majdhogynem félelem önmagunk Máriának szentelésétől, mintha ez a tett egy olyan gépezet beindítását jelentené, amely elkezd irányítani az életemet, és az irányítás nem az én kezemben van. Ez a félelem alapvetően onnan ered, hogy nem bízom egészen Istenben és a Szűzanyában, vagy még inkább, hogy nem ismerem még őket elég jól, ezért nem tudok rájuk hagyatkozni: a hitem tehát még formálatlan és gyöngé, táplálásra, gyógyulásra van szüksége.

Amikor tehát valakiben, aki önmagát Máriának szentelte, vagy épp erre készül, felmerül: „nézd, te nem vagy méltó Jézushoz és Máriához, ez a döntés nem neked való, hanem azoknak, akik már szentségre jutottak; egyáltalán nem vagy olyan szinten, hogy igent mondhass Istennek”; emlékezzen ez a lélek arra, hogy mindez valóban igaz! Mi, teremtmények nem vagyunk méltók Istenre, a bűnnel elvesztettük méltóságunkat. De ne feledjük el, hogy Jézus ismét méltókká tett minket, aki – noha Isten maradt – magára öltötte emberi természetünket, visszaadva gyermeki méltóságunkat: Ő gyermekekké tett minket és nekünk adta Szentlelkét, így méltókká váltunk arra, hogy Istent egyenesen Abbának, Édesapának szólítsuk. A megtestesülés nagy misztériumában Jézus fejre állította a piramist – melynek Ő áll a tetején, mi pedig az alján – magát helyezte alulra, hogy felemeljen minket a szentség csúcsára az Atyával való találkozáshoz.

A Szűzanya Isten által nagyon jól ismer minket, ismeri múltunkat, korlátainkat, nehézségeinket stb., de legfőképpen ismeri Isten tervét mindnyájunkról, így nem tesz köztünk különbséget, hiszen – Jézus tanítása szerint – Maga is a betegek és nem az egészségesek miatt jött. Ő személyesen – feltétel nélkül – minden gyermekétől egyformán kéri, hogy szentelje magát neki.

Méltatlannak érezzük magunkat? Ez segít abban, hogy alázatosak maradjunk, hiszen csak a Máriához hasonló bizalommal teli alázatban tud a Kegyelem gyümölcsözően dolgozni!

Amikor tehát valakiben, aki önmagát Máriának szentelte, vagy aki épp erre készül, felmerül: „Ahhoz, hogy Máriának szenteljem magamat vagy megéljem neki való odaszentelésemet, ellent kell mondanom a Sátánnak és cselekedeteinek, én azonban folyton vétkezem, elesem, újra elesem, nem vagyok és nem is leszek soha büntetlen”, emlékezzen ez a lélek arra, hogy Isten nem azt várja tőlünk, hogy ne vétkezzünk (nagyon nehéz, sőt tán elérhetetlen feltétel volna ez), hanem hogy erőfeszítéseket tegyünk azért, hogy ne vétkezzünk, hogy akarjunk nem elesni. Istent az Ő végtelen jóságában nem az aggasztja, ha ezerszer elesünk, hanem az aggasztja és bántja, ha szeretetében nem bízva nem állunk fel ezerszer és próbálunk ismét a szentség útján járni, egyre inkább az Ő Kegyelmeire hagyatkozva. Elestél és

újra elestél? Fuss bizalommal az Úrhoz, hogy kiengesztelődj Vele a Gyónás Szentségében; menj bizalommal és gyakran – ahogy láttuk a második találkozásunk végén – azzal az elhatározással, hogy nem esel el többször: megkapod majd azt a Kegyelmet, ami mind jobban megerősít a gonosszal szemben! Elestél? Tekints bizalommal Máriára: ő mindig kész arra, hogy segítségedre siessen, hogy felsegítsen, ahogy egy édesanya teszi, mikor látja, hogy járnai tanuló gyermeke bukdácsolva bár, de feléje fut!

Van egy második fajtája a kísértéseknek, amely még álnokabb, ugyanis olyan jóra, értékre irányul, amelyet ma – ha teljesen rossz szemszögből is közelítve, de – méltán tartunk felbecsülhetetlennek, így elengedhetetlennek: „nézd, ha felajánlod magad, elveszíted a szabadságodat”!

Ismét súlyos aggodalom fogja el azt, aki önmagát Máriának szentelte/ azt, aki erre készül: „ha Máriának szentelem magam, ezt meg azt kell tennem, le kell mondanom erről meg arról, nem csinálhatom ezt meg azt, stb.” Hány keresztyén nem éli meg a hitét azért, mert mélyen meg van győződve arról, hogy a keresztyén vallás – főként a katolikus – szabályok összessége, olyan szabályoké, amelyeknek nem látja értelmét, és hasznát, mint például a vasárnapi mise és a kötelező ünnepek (nem is beszélve a szexuális erkölcsről stb.)!

Kedveseim, emlékezzünk arra, hogy a keresztyén vallás a szeretet vallása, nem pedig a szabályoké! Tehát: nem azért tartom be a Parancsokat mert kell, hanem mert akarom; tehát nem azért mondok ellen a bűnnek, mert kell, hanem mert akarok! És azért akarok, mert szeretek: ha szeretem Istent, ha szeretem a Szűzanyát, a parancsolatok nem terhek többé (vö. 1Jn levél), könnyű igává válnak. Amikor őszintén szerelmes leszek, vajon nem vagyok kész mindenre a szeretett személyért, még áldozatokra is? Ha tehát valóban szeretem Istent, ha szeretem a Szűzanyát és szavait, a „szabályok” követése egyenesen kívánatossá válik, mert megértem, hogy mély szeretetre szólítanak, és megértem belső tartalmukat, amelyek az én morális személyiségemnek az építő elemei, és mozgatóim a valódi önzetlen szeretet felé, amely az életöröm egyetlen forrása (*„Vegyetek részt a világ nagy szenvedésében, és megtaláljátok azt a boldogságot, amit kerestek.”* 1997.12.25).

Visszatérve a „szabadság” kérdésre, világos, hogy meg kell határoznunk, hogy mi a szabadság. A szabadság nem azt jelenti, hogy azt csinálunk, amit akarunk, sokkal inkább azt, hogy igazságban élünk, jót cselekszünk, hiszen az Igazság tesz minket valóban szabaddá (vö. Jn 8,32).

Aki rosszat tesz, a bűn rabszolgája lesz; az, aki fukar, a pénz rabszolgája lesz; aki felönt a garatra, az alkohol rabszolgája lesz; aki érzéki, a nemiség az élvezet rabszolgája lesz stb., és folytathatnánk még a sort!

Hallottuk valaha, hogy valaki a jóság rabszolgája, az ima rabszolgája, az erény rabszolgája, egyszóval a jó rabszolgája? Bárcsak léteznének a jó rabszolgái, bárcsak mindannyian a jó rabszolgái lennének, a világ valóban mennyország lenne! És akkor áldott Mária szolgálata, mely biztos út az igaz Élet felé: átadjuk életünket és szabadságunkat égi Édesanyánknak! Ő megszázszorozva adja majd vissza a csodálatos célért, hogy Jézust szolgáljuk, minden tehetségünket megtisztítva és tökéletesítve kapjuk vissza, és mi így megtapasztalhatjuk az igaz, teljes, valódi szabadságot, mely azt jelenti, hogy valóban Isten gyermekeivé válunk. Egyébként a Szűzanya vajon kér tőlünk többet annál, mint amire képesek vagyunk?

Végül a kísértéseknek van egy harmadik fajtája, amely nagyon veszélyes, mert úgy mond „szakavatott” személyektől származik: mikor azt halljuk tőlük, hogy nem szükséges magunkat Máriának szentelni, inkább Jézusnak; érdemesebb Jézusra bízni magunkat, mint Máriára. Ezen kívül nincs is más szentelés, mint a keresztségi szentelés. Ez elég, és ez hatékony bennünk.

Most, ha jól követtük első találkozásunk anyagát, egyedül is tudunk választ adni erre az ellenvetésre: igaz, hogy a keresztség az egyetlen olyan amely kizárólag Jézusnak szentel bennünket; mindazonáltal, ha Isten Máriát választotta ki arra, hogy rajta keresztül Jézusban eljusson hozzánk mindannyiunk megmentésére, akkor kik vagyunk mi, hogy más utat

válasszunk, hogy Hozzá jussunk? Ha – ahogy az egy olasz karácsonyi énekben szerepel – „Isten olyanná lett, mint mi, hogy mi olyanná lehessünk, mint ő”, nem bizonyul éppúgy igaznak, hogy Isten Márián keresztül vált olyanná, mint mi, hogy mi Márián keresztül lehessünk olyanná, mint Ő? Szüksége volt Istennek a Szűzanyára, hogy véghezvigye megváltási tervét? Biztosan nem! Mégis, nemcsak kiválasztotta, hanem Édesanyánkul adta nekünk és ma is gyakran küldi, hogy megmentse ezt a világot, amely letért a megváltás útjáról!

„Gyermekeim, Jézus Szíve kéri, különleges áldás ígéréssel (...), hogy Szeplőtelen Szívemnek szenteljétek magatokat: sok lesz a kegyelem és az áldás...”

Ha tehát maga Jézus az, aki kéri, hogy magunkat Máriának szenteljük, többet tudunk mi erről, mint maga Isten? Ellenőrizni akarjuk szándékait, melyeket már kinyilvánított Fatimában, mikor a Szűzanya elmondta, hogy az Atya (nem egy ember) be akarja vezetni a világban Szeplőtlen Szívének tiszteletét a bűnösök megmentéséért?

Végül emlékezzünk röviden II. János Pál az 1980. június 1-i Úrangyala során Le Bourges-ban (Franciaország) mondott szavaira: „Hogyan élhetnénk keresztségünk anélkül, hogy Máriát szemlélnénk? Krisztus anyául adta Máriát az Egyháznak... Minden katolikus spontán módon hozzá imádkozik, és neki szenteli magát, hogy jobban az Úrnak szentelhesse magát”.

Kedveseim, megértettük így, hogy a Máriának való szentelésnek sok álnok kísértés állhatja útját, de nem szabad félnünk, hiszen a Kegyelem minden fegyvere rendelkezésünkre áll, hogy kitartsunk és győzzünk: a szentségi élet mellett hatalmas fegyver marad – ahogyan az elején állítottuk – a valódi és igazi Mária-tisztelet.

Igen, testvéreim, létezik igazi és hamis Szűzanya-tisztelet. Az igazi Szűzanya-tisztelet mindenekelőtt belső tisztelet (itt újra utaljunk vissza Monforti Grignon Szent Lajos „Értekezés a Szent Szűz igazi tiszteletéről” című művére). Nem feltétlenül az az igazi Mária tisztelő, aki érmeket visel, szentképeket vagy kis festményt hord magánál. Mindez lehetséges, ha ezeket nem hivalkodóan teszi, hanem ezek a tárgyak szívből jövő mélységes szeretetet fejeznek ki Mária felé. Ha valaki Máriáért áldozatokra, lemondásokra is készen áll, arra, hogy hordozza a hétköznapi keresztyét, hogy szinte az életét adja érte, akkor iránta való tisztelete belső tisztelet. Az igazi tisztelet – ahogy LG 67 mondja – nem hiábavaló, múltó szentimentalizmus vagy meddő hiszékenység, hanem belső erő, hogy erényeiben mind hasonlóbbá váljunk a Szűzanyához, a Krisztushoz való teljes hasonlatossá válás fényében.

Az igazi Mária-tisztelet továbbá gyermeki, hogy értsük egymást, olyan, mint a gyermeké, aki az édesanyja közelségét keresi, utána futkos. Mindig figyel a szavára, mellette szeretne lenni, minden szükségében hozzá fordul; szüntelenül szereti, még ha néha édesanyja meg is dorgálja, akkor is a szeretetet és a tanítást szűri le belőle, melyek az ő javát szolgálják. Mária azt szeretné, hogy ilyenek legyünk, olyanok, akik mindig készek arra, hogy magától értetődően és mindenekelőtt bizalommal telve forduljunk hozzá.

Az igazi Mária-tisztelet továbbá szent odaadás, mindenben és minden áron arra törekszik, hogy elkerülje a súlyos bűnt **„azáltal, hogy az Egyház szívébe menekülünk az eltévelyedés idején** (vö. 2003.02.2)”. Adjuk át magunkat neki és hagyatkozzunk rá, mindig igyekezzünk megkérdezni magunktól, mit tenne, mit mondana vagy mit gondolna Égi Édesanyánk, ha a helyünkben lenne e pillanatban, milyen erényt gyakorolna a sajátos helyzetben.

Az igazi Mária-tiszteletnek továbbá állandónak kell lennie. Természetünkből kifolyólag állhatatlanságra hajlunk, hullámzóak vagyunk, hol fent, hol lent, még a hitünkkel kapcsolatban is. A jámborságnak van két olyan fajtája, melyet ne tekintsünk követendő példának: az első azoké, akik – amikor minden jól megy – dicsérik Istent nagyságáért és jóságáért; amikor azonban rosszra fordulnak a dolgok, azt kérdik maguktól, valóban létezik-e Isten, és hogy mindenkiről megemlékezik-e rajtuk kívül, és végül olykor már nem is imádkoznak, vagy nem járnak misére. A második kategória az előzőnek éppen az ellenkezője: ezek az emberek, amikor minden jól megy, azt állítják, hogy ők az ügyesek, és telve vannak büszkeséggel, rossz néven veszik, ha nem ők csinálhatnak és találhatnak ki mindent; amikor

azonban rosszra fordulnak a dolgok, azonnal kérik Istent, hogy gyorsan tegye meg a magáét, és mentse meg mindenekelőtt az ő tekintélyüket.

Az igaz odaadásnak tehát állandónak kell lennie jóban és rosszban, egészségben és betegségben, jó és rossz sorsban egyaránt: Nem ez a házasság szeretetszövetségének szerelmi esküjének formája is, mellyel egymásnak örök hűséget fogadnak, bármi történjék is, mivel a szeretet, ha valódi, nem sorvad el a próbák során? Nemde ezt mondta a Szűzanya 2000. augusztus 6-án? **„Arra kérek titeket, hogy (ezzel a kifejezéssel az önmagunk neki való szentelésére utal) kössetek velem szeretetszövetséget teljes tudatossággal és szabadsággal, amelyben szeretetben rám hagyatkoztok...”**

Végül, az igazi Mária-tiszteletnek érdek nélkülinek kell lennie. Egy kedves, néhány éve történt esemény segíthet ezt megérteni: egy nap, amikor a Máriának való szentelésre készültünk, épp a Cenacolo-ban voltam (ez a központi imaház Schioban); egy lány közeledett felém nagyon vidáman – húsz évesnél kicsit idősebb volt –, és azt mondta: „Máriának szentelem magam, mert azt akarom, hogy a Szűzanya segítsen jó jegyest találni!”. Biztosan egy szent kérés ez, főleg a mostani időkben! De ha te azt, hogy Máriának szenteld magad, egy ilyen sajátos kegyelemhez kötöd, féltő, hogy “do ut des” kapcsolatot alakítasz ki vele, adok, hogy te is adj nekem, a kereskedelmi logika szerint.

Természetesen az édesanyától lehet és kell is mindent kérni, de előbb azt nézd, hogy a te szereteted feléje őszinte legyen, mert csak így juthatsz el igazán oda, hogy azt mondd: én azért szentelem magam Neked, mert szeretlek! Te tudod, hogy mire van szükségem és biztos vagyok abban, hogy elnyered a szükséges kegyelmet földi pályafutásomhoz, melynek célja a boldog örökkévalóság. Egyébként, ha a szerelem érdekből születne, milyen szerelem volna? Mennyi ideig maradna együtt a pár? Vagyis, meddig tart majd az én odaszentelésem?

Egy utolsó, nagyon fontos tanácsot kell adnunk annak, aki Máriának szenteli magát és aki meg akarja magában őrizni és erősíteni a hitet: lelkiségünket három „fehér pont” körül gondozzuk és mélyítsük: az Eukarisztia, amelyről hosszan és alaposan beszéltünk az elmúlt alkalommal; a Szeplőtelen, akinek szenteljük magunkat, és akit valóban be akarunk engedni a házukba; a Pápa, vagyis a kő, amelyre Krisztus építette Egyházát, azaz az Egyház Tanítóhivatala, az igazság tanítása, amely napjaink nagy erkölcsi sötétségeiben vezet minket. Ha megfigyelitek mindez a három fehér pont a schioi máriás „Szeretet Királynője” Mozgalom lelkiségének három tartópillére. Az ajánlott eszközök pedig ahhoz, hogy azok, akik Máriának szentelték magukat megélik az említett lelkiséget: a Biblia, a Katolikus Egyház 1992. évi Katekizmusa és a Mária-üzenetek.

Akármi történjék is, maradjunk közösségben egymással, és semmiképp ne hagyjuk el ezt a három fehér pontot és az imént megjelölt eszközöket!

A legforróbb kívánságom önmagatok Máriának szentelése alkalmából, amely immár ajtóban áll: a Szűzanya a kegyelmek árját nyerje el, és békét mindnyájatoknak és családjaitoknak.

Dicsértessék a Jézus Krisztus!

Hatodik katekézis: A szentelést követően

Mária ígéretei azoknak, akik neki szentelték magukat

Drága testvéreim: Máriának szenteltük magunkat, hallottuk szavait, hogy Ő *„egységben van mindazokkal, akik anyai Szívének szentelték önmagukat”* és hogy *„sokmindent tartogat még számunkra”* (2002.12.8)

Égi Édesanyánk arra hív minket, hogy *„ne hagyjuk, hogy véget érjen”* (2002.12.8) e nap lelki ünnepe. Arra hív minket tehát, hogy éljük meg nap mint nap ezt az odaszentelődést, hogy szokásunkká váljon Rá hagyatkozni, ajándékozzuk meg teljes rendelkezésre állásunkkal, magunk és a világ megmentésére irányuló tervéért. Arra hív, hogy szeressük a rózsafüzért, hogy egyre buzgóbbakká váljunk az Eukarisztia felé, hogy megértsük szerény és állhatatos keresztény tanúságtételünknek jelentőségét és arra, hogy *„őriztétek és védjétek ezeket a helyeket (a Sanmartinoiakat): örökre enyémeik maradnak; itt várjatok rám, én itt várok rátok minden nap.”* (2002.12.8)

Szívből kívánom mindenkinek, hogy az odaszentelődése valóban hatásos és tartós legyen!

Azzal szeretnénk befejezni ezt a katekézis-sorozatot, hogy megpróbáljuk megérteni, mi az a „sokminden, amit a Szűzanya tartogat számunkra”. Ha igaz, hogy az odaszentelődési szöveg felolvasásával elkötelezettségeket fejeztünk ki a Szűzanyának: „Elkötelezzük magunkat, hogy mindig bátran megvalljuk hitünk igazságait, és katolikus hitünk szerint élünk. Teljesen alávetjük magunkat a Pápa rendelkezéseinek, és a vele közösségben levő püspököknek, ... elkötelezzük magunkat Isten és az Egyház parancsolatainak megtartására ...; elkötelezzük magunkat, hogy életünk részévé tesszük a katolikus vallás vigasztaló gyakorlatait (a szentáldozást és a rózsafüzér imádkozását). Végül megígérjük neked, hogy egész szívünket a te áldott tiszteletednek szenteljük, hogy így sietessük és biztosítsuk Szeplőtlen Szíved uralmával, imádott Fiaid Szívének uralmát...”; éppen így az is igaz, hogy Mária a neki szentelt gyermekeinek olyan ígéreteket tett, amelyek jóval meghaladják azokat, amiket mi, elesett és korlátolt emberek az Égnek tudunk tenni.

Az ígérek, amelyekről most szeretnénk beszélni, fel vannak sorolva annak a könyvnek a 12-13. oldalán, amit a felkészüléshez használtunk. Azt tanácsolom, hogy gyakran olvassátok el őket, főleg a nehezebb időkben: ha hittel olvassuk, érezni fogjuk, hogy Mária anyai melegségével mellettünk van és segíteni akar, azonnal észrevesszük a bizalom melegét, amely minden ellenére támogat minket az előrehaladásban. Egyébiránt emlékezzünk rá, hogy az, hogy Máriának szenteltük önmagunkat, nem mentesít a szenvedés és a keresztet alól, hanem abban segít minket, hogy hívő lélekkel hordozzuk őket, hogy szembenézzünk velük.

Ez alkalommal megvizsgálunk néhányat az ígérek közül, és megpróbáljuk megérteni a lelkiségüket: ez elég lesz arra, hogy kapjunk egy képet arról, hogy mit jelent az, hogy „sokmindent tartogat még számunkra”.

„Anyai oltalmamat ígérem mindazoknak, akik nekem szentelték magukat.” (89.7.5) Ahogyan egy édesanya védi saját gyermekét, úgyszólván félig nyitott szemmel alszik, halálakor utolsó gondolatát is hozzájuk intézi, akkor is, ha minden rendben velük és egészségesek, stb., így tesz Mária is – mint a legfőbb édesanya –, sosem fordítja el tekintetét rólunk, folytonosan óv minket. Mindazonáltal az az oltalom, amiről a Szűzanya beszél, nem vonatkozik a téglára, ami a fejünkre eshet séta közben vagy a munka közben az ujjunkra mért kalapácsütésre stb.: az Ő oltalma lényegében a lelki rendre vonatkozik. A legnagyobb veszélyt a halálos bűn jelenti számunkra, amely elválaszt minket Istentől. A Szűzanya itt lép közbe hatékonyan a mi üdvösségünk érdekében! Ez nem azt jelenti, hogy a materiális rend nem fontos; ellenkezőleg, a Szűzanya ebben is tud segíteni, ha úgy tartja, hogy éppen az úgymond materiális kegyelem segíti lelki fejlődésünket.

Például: kérhetnénk Istent, hogy nyerjünk a lottón? Kétségkívül, hiszen az Úrba vetett bizodalunk lehet és kell hogy a legnagyobb legyen. Biztosan arra kezdünk gondolni, hogy ezzel az összeggel ezt meg azt segíthetnénk, ilyen egyesületet, olyan mozgalmat stb., de aztán, amikor konkrétan kezünkben tartjuk a szép nyereményt, azt kezdjük mondani, hogy az infláció egyre csak nő, hogy gyorsan fogy a pénz, hogy most jobb haszonra szert tenni, hogy később több legyen, és így tovább! A végtelen Atya, aki jobban ismer minket annál, mint ahogy mi ismerhetjük saját magunkat, tudja, hogy több vagy kevesebb materiális kegyelmet adjon lelki növekedésünk érdekében.

De mit kell nekünk tenni azért, hogy ez az ígéret teljesüljön? Oltalmát kell keresnünk, anyai palástja alá kell rejtőznünk, és soha el nem szakadni tőle; el kell távolodnunk a világ csábításaitól, meg kell tanulnunk kikapcsolni a televíziót, amely első számú eszköze a mulandó, a felszínesség-kultúra közvetítésének és az ateizmus-méreg beadásának; végül nem szabad pillantásunkat elfordítani folyvást ránktekintő, minket soha el nem hagyó szemeiről.

„Szeretetének szétsugárzó központjaivá teszlek titeket, mivel ti Isten alkotásai vagytok.” (91.2.2)

Ez is egy jelentős ígéret; ahogyan egy radiátor – ez valószínűleg egy elég banális, de szemléletes példa –, amely meleget sugároz, és felmelegít mindenkit, aki vele egy szobában tartózkodik, ugyanúgy az, aki megélve az odaszentelődést hagyja, hogy Mária formálja, elkezd majd Isten szeretetének melegét sugározni, felmelegítve és megvilágosítva mindazokat, akik körülötte vannak, kezdve saját környezetével.

Ez egy nagyon szép ígéret, mert rajta keresztül a Szűzanya gyökeres változást ígér az életedben: az egoizmusból az önzetlenség felé, egy önmagunkra alapozott életből egy olyan élet felé, ahol másokban meglátod Krisztus arcát; ez olyan ígéret tehát, amely garantálja az életörömet az Evangéliumban írtak szerint: *„jobb adni, mint kapni”*! És ha belegondolunk, igaz: mert ha valaki ad, azzal azt akarja kifejezni, hogy nagy öröm tölti el és örül, miközben továbbadja, amit birtokol, mert érzi, hogy azzal segít valakinek, mert érzi, hogy az, amit ő maga ajándékba kapott, új értéket kap és gyümölcsöt hoz. Az azonban, aki azért él, hogy kapjon, az önzés börtönében van és nem lehet boldog, mert attól, hogy mindig a középpontban vagy mások felett akar állni, mélységes belső szegénységét és ürességét nem ismerheti fel. Bárcsak sok fiatal megérthetné, és megtanítaná nekik ezt a mélységes igazságot!

„Anyai Szívemben otthonra lel szívetek; egyesítelek seregeimmel, különösképpen kedvelt gyermekeimnek nevezve titeket.” (90.12.8) **„Én azokban a szívekben maradok, melyek szeretnek engem, és amelyek nekem szentelték magukat.”** (90.4.22)

Azért vesszük együtt ezt a két üzenetet, mert egyrészt a Szűzanya azt ígéri, hogy a mi kis szívünket nagy Széplőtlen Szívébe fogadja; másrészt viszont azt mondja, hogy szíveinkbe, azaz életünkbe lép, és ott is marad.

Az Ő Szíve a mienkben, a mi szívünk az Övében, hogy elkísérjük egymást minden nap Jézushoz, örömünk forrásához; ezekkel a szavakkal Mária azt mondja, hogy szív-szimbiózist szeretne alkotni velünk, egybeolvadást Közte és köztünk: így mi neki adjuk mindazt, amik vagyunk, és mindazt, amink van (amely Istentől származik!). És Ő hasonlóképpen fog tenni velünk: lassan úgy kezdünk majd látni, ahogyan Ő lát, úgy érezni, hallani, ítélni, ahogyan Ő érez, hall, íté; és mindez így lesz az öröm pillanataiban, a fájdalom pillanataiban az örök dicsőségre várva; és így cselekvésünk, beszédünk és életünk csakis szeretet lesz Isten nagyobb dicsőségére és sok testvérünk megmentésére; szemlélődökké és aktívakká válunk, lelki emberekké és ennek az édesanyának elszánt apostolaivá, aki egyre hasonlatosabbá akar tenni minket Jézushoz.

„Lehetővé tettétek nekem, hogy sokatok szívét szívem rabjává tegyem. A jóság, amit nekem felkínáltatok, mindenki számára az irgalmasság növekedését eredményezi” (94.2.2)

Ez a kijelentés is valóban bátorító, de ezzel együtt egy életprogramot kér; ha igaz, hogy – ahogyan azt a 2. katekézis alkalmával elmondtam a gyónás kapcsán – az egyes ember által

minden tudatosan elkövetett bűn az egész hit és az egész Egyház hátrányára válik, csökkentve annak szentségét, ugyanannyira igaz, hogy minden szeretetből cselekedett jó az egész hit, az egész Egyház előnyére válik, növelve annak szentségét.

Ezt akarja a Szűzanya mondani azzal, hogy a jó, amellyel megajándékoztatok a felkészülés és ima e hetein keresztül is, amely az odaszentelődéshez vezetett titeket, mindenki számára az irgalmasság növekedését eredményezi! A misztikus test tana, hogy ha egy tagja szenved, akkor az egész test szenved; ha egy tag örvend, akkor az egész test örvend! Ebből az ígéretből fakad az a keresztény életprogram, amelyet korábban hangsúlyoztunk: fáradhatatlanul tenni a jót; akkor is tenni, ha felebarátunk kigúnyolja, elutasítja, visszautasítja mivel **„ti azért feleltetek, amit nem adtatok, és nem azért, aki nem hallgatott meg titeket.”** (87.11.16); ez a jóság – ha meg nem értett is – az egész test előnyére válik, mindenki számára az irgalmasság növekedését eredményezi.

Ezzel kapcsolatban hangsúlyozzuk azt a fontos látomást a Purgatóriumról, amelynek Renato Baron látnok volt a főszereplője 2001. november 1-jén: ez alkalommal a mi időnk szerint kb. 15 percen keresztül élte át azt a szenvedést, amelyet egy lélek él át a Purgatóriumban: nem az elkövetett bűnök miatt szenvedett, hanem a jó miatt, amit megtehetett volna, de nem tett meg földi élete alatt. Világos, hogy a bűnöket Isten megbocsátotta és elfelejtette, mert máskülönben nem üdvözülhetnél (a Purgatórium üdvözülés!). Ami vezekelni való marad, az a bűnök fájdalma, tehát a bűn következményei. A bűn egyrészt a jó mellőzése (egy elmulasztott erényes cselekedet!), másrészt viszont a sok mulasztásról sem szabad megfeledkeznünk, azaz amikor tehattunk volna valami jót, de amit oly gyakran nem tettünk meg ellenszenv, emberi szempontok, lustaság miatt.

Miben állt a szenvedés? Abban a mély óhajban, hogy még egyszer visszamenjen, és megtegye azt, amit meg kellett volna tennie, de már nem teheti, mert az Isten által számára meghatározott idő lejárt!

„Megígérem nektek is és mindazoknak, akik követni fogják engem, hogy meglátjátok Jézus Szívének és Mária Szívének diadalát a világban.” (88.8.13)

Nyissuk meg tehát szívünket a reménynek: a Szűzanya, ahogy Fatimában is, új és szebb időket ígér nekünk, és arra kér minket, hogy segítsünk neki az előkészítésében. Mindazonáltal ne értsük félre ezt a szép ígérést. Hihetnénk, hogy mivel Mária megígérte: ha neki szentelem magamat, részt vehetek Szeplőtlen Szívének győzelmében, addig a pillanatig nem halhatok meg! De az ígélet valódi jelentése az, hogy a Máriának való megélt odaszentelődés a kiválasztottság jele, egy bizonyosság abban, hogy a jó úton tart téged egészen addig, amíg győzedelmeskedik, mindenekelőtt a Te életedben és rajtad keresztül sok testvéredében is. Ha Mária azt mondja neked, hogy győzelmét látni fogod, az tényadatot jelent. Ha itt leszel, még ezen a földön látni fogod; ha nem leszel már itt, akkor majd a túlvilágról látod; de ha a túlvilágról fogod látni, az azt jelenti, hogy üdvözülsz, hogy a Menyországban örvendezel a győzelemnek, hiszen te is dolgoztál rajta, amíg testben laktál.

Az imént említett dolgok fényében még jobban megérthetjük az utolsó ígélet lelkiségét, amelyről most szeretnénk beszélni:

„Megígérem nektek, hogy életetek utolsó pillanatában én fogadlak titeket, és elkísérlek, hogy az Atya elfogadjon titeket.” (88.4.2)

A Szűzanya a legmesszemenőbbekig édesanyánk kíván lenni: létezésünk minden fázisában velünk van, de különösen az Atyához akar minket elkísérni és tanúskodni mellettünk. Ez az ígélet garantálja azt a végső pártfogást, amelyért egy időben oly gyakran imádkoztunk; ez a garancia arra, hogy a kísértő démon semmit sem tehet velünk szemben ezekben a végső percekben, mivel – ahogyan az ördögűzők mondják – az ősi ellenség már menekül, ha a Szűzanyának csak a lélegzetét érzi, még ha nem is látja. Aki megéli a Szűzanyának való odaszentelődést, azt beburkolja Mária misztériuma, akár életben van, akár meghalt: és azok között, akik San Martino tapasztalatát már a kezdetektől fogva megélték, van aki tanúságot tud tenni arról, hogy érezte Mária jelenlétének jellegzetes illatát, amely körbelengte a ravatalt

a gyászszertartás alatt, vagy hallotta, hogy valaki e szavakkal lehelte ki lelkét: itt van, látom Őt!

Valóban nagy ígéretei vannak tehát a Szűzanyának, amelyeket nekünk is folyamatosan nyújt, akik épp csak hogy Szeplőtlen Szívének szenteltük magunkat. Olyan ígéretetek, amelyek számba veszik minden lelki igényünket, életünk minden fázisát ettől a pillanattól kezdve egészen addig a napig, amíg átlépünk a végtelenbe.

Mit mondhatunk ennek a katekézis útnak a végén? Alázatosan el kell ismernünk, hogy sokat kaptunk, hogy csodálatos kegyelem-ajándékokat tapasztalhatunk meg, hogy kicsit jobban megismertük Égi Édesanyánkat és hogy megértettük, Ő arra hív minket: működjünk együtt egy nagyszabású üdvözítő tervért ezekben a hányattatott időkben. Cserébe miénk a dicsőséges örökkévalóság ígérete, egy végtelen boldogságé, amely földi életünk keresztféjért bőségesen kárpótol majd. És miért éri el nekünk mindezt a Szűzanya? Íme a válasz:

„Dicsőítsétek velem az Atyát. Gyermekeim titeket én küldelek és vezetek; ti vagytok számomra 'a Szeretet önkéntesei', a hadseregem, akik elkötelezettek abban, hogy minden lélek megszülessen a Kegyelemben, hogy belépjen a Szeretethez, a szentég királyságába. Drága gyermekeim, ne legyen más fontos küldetésetekben: beszéljétek a szeretetről szeretetből, igazságról igazságból, beszéljétek Istenről! Ma egy magot adtam a kezetekbe, hogy minden emberi szívbe elvesse és Jézus Egyháza megerősödjön és megszentülve növekedjen. Nagy és bőséges lesz a ti jutalmatok. Köszönöm drága gyermekeim, megáldalak titeket és magamhoz szorítalak benneteket.” (2002.10.13)

A Szűzanya tehát különféle lelki kegyelmeket akar számunkra szerezni, hogy aztán továbbadhassuk őket testvéreinknek; mindenféle jót csepegtet belénk, mert azt szeretné, hogy a szeretet misszionáriusává váljunk. Az Egyház Tanítóhivatala nem új evangelizációról beszél oly gyakran? És a Szűzanya épp ezt készíti elő, szervezi meg: **„lelkek milliói azt kockáztatják, hogy örökre elvesznek: ezért mindenki segítségét kérem, aki nekem szentelte önmagát”.** (98.8.15)

Ne felejtjük el, hogy e veszélyeztetett lelkek között ott lehetnek rokonaink, barátaink, ismerőseink: ezért nem kellene teljesen másokra bízunk ezt a nagy és sürgető feladatot, hogy Mária misszionáriusai és tanúi legyünk.

De mit jelent tanúnak lenni? Tanúnak lenni nem azt jelenti, hogy elmondunk egy eseményt, hanem hogy saját életünkkel igazoljuk; azt mondjuk életünkkel, hogy e történet annyira igaz és fontos, hogy mindennek ez alkotja értelmét. Ha boldog vagy, hogy a Szűzanyának szentelted magad, mondd el az életeddel, mutasd meg, hogy ez a cselekedet neked fontos és a remény forrása, és meglátod, hogy sikerül majd Édesanyánkhöz vinned sok más lelket is – akiket Mária aggóva vár, akiknek szívébe Mária az üdvösség pecsétjét üti.

És mik a feltételei annak, hogy misszionáriusok legyünk, úgy ahogy Égi Édesanyánk szeretné?

Mindenekelőtt felül kell emelkedni az emberi véleményeken és nem szabad az igazság tanúságtételétől félni. Senki sem tagadhatja, hogy manapság nagyon nehéz Istenről vagy morális, vallási értékekről beszélni; mindazonáltal emlékeznünk kell arra, hogyha vissza is utasítanak vagy kigúnyolnak minket, mi Isten előtt elvégeztük kötelességünket: ki ítélik rólunk a végén? Isten vagy az ember? **„Aki megismertet engem az emberekkel, az elsőnek fog számítani az Mennyek Országában”** mondja Jézus az Evangéliumban!

Egy második fontos feltétel, hogy ne önmagunkat és saját terveinket keressük, ne azokat tegyük az első helyre. Ha a saját életemet juttatom érvényre önmagam és önmegvalósulásom keresésében, nincs már hely az Úrnak és az Ő tervének! Ellenkezőleg, Ő az egész akaratunkat óhajtja, hogy működhesse általunk munkánkban, családi, szociális stb. életünkben.

Harmadik fontos feltétel: alázat! Sose legyünk türelmetlenek az igazság hirdetésekor; mindig ott kell lennie a szeretetnek, különben az igazság sem használ. Ahogyan korábban mondtam, emlékezzünk arra, hogy a legigazabb tanúságtételt az életünkkel, nem a szavainkkal adhatjuk; emlékezzünk továbbá arra, hogy nekünk keresztyéneknek nem az a

feladatunk, hogy győzelemre vigyük az igazságot, az igazságosságot és a szeretet, hanem hogy életünkkel tanúskodjunk az igazság, az igazságosság és a szeretet mellett.

Vigyázat viszont: a keresztény misszió nem programokra vagy az emberi képességekre alapozódik. A misszió ereje nem a mi többé-kevésbé egyedülálló zsenialitásunkból ered; a tanúságtétel és a misszió ereje és hatékonysága abból a tényből ered, hogy minden megkeresztelt részese Jézus prófétaságának.

A keresztséggel a szőlőbe oltott vesszőkké válunk: és a szőlőtő (Krisztus) az, aki táplálja a vesszőt, aki minden szükségést megad ahhoz, hogy missziója gyümölcsöt teremjen. Ilyen a keresztény, amikor Isten szeretetért tanúskodik: a mi missziónk magába foglalja az Ő tevékenységét is. Ő együttműködik velünk és megerősít minket, küld beszélni és cselekedni. Jézus adja a cselekedethez azt a fényt, amelytől tanúságtétellé válhat, és amely szavaink jelentését üdvözítő kegyelmének hordozóivá teszi; szép tudni a tanúságtévőnek, hogy Jézus cselekszik és erősít meg, akármennyire te beszélsz és cselekszel. Azonban bátornak kell lenni, mert Ő nem működik tétlenségünkben és nem tanúskodik a mi csöndünkben.

Végül emlékezzünk a misszió céljára, melyet az Ég kér, és főleg tőlünk, akik Mária Szeplőtlen Szívének szenteltük magunkat: mégpedig hogy segítsünk neki megmenteni a sok-sok testvérünket; hogy járuljunk hozzá, hogy Isten népét szilárdan visszatérítsük a hithez, szétosztva mindenkinek azt, amit ezen a héten is kaptunk. A misszió célja az, hogy életünkkel figyelmeztessünk másokat, az erkölcsi rendtelenség és a züllöttség a pusztulásba viszik az embert; az, hogy megmutassuk, csak a Kegyelemben tudja az ember megtalálni a valódi üdvösség útját.

Valóban nagy tehát a feladat, amit az Úr ránk bíz, és ezekben a percekben mi biztosan képtelennek érezzük magunkat rá: de ne bátortalanodjunk el! Jézus és Mária jól ismernek minket, ismerik a határainkat és a tökéletlenségeinket, képességeinket, értékeinket és hibáinkat; amit várnak tőlünk az az, hogy sok szeretettel felajánljuk az imáinkat, cselekedeteinket, örömeinket, szenvedéseinket és a mindennapi keresztény tanúságtételt azzal a gondolattal, hogy mindez hozzájárul a világ üdvözítéséhez. **„Ajándékozatok meg azzal, hogy a rendelkezésemre álltok, és együtt megmentjük a lelkeket”**, (86.7.27) hangsúlyozza a Szűzanya.

Legyünk Krisztus misztikus testének élő sejtje, vegyünk részt az imacsoportokban, legyünk szereplői a nagy üdvözítő műnek, amit a Szűzanya személyesen vezet a sátánnak és követőinek gonosz erőivel szemben, harc, amely Mária Szeplőtlen Szívének győzelméhez vezet majd.

Így földi tartózkodásunk végén mi is magunkévá tehetjük Szent Maximilián Kolbe szavait: *„Milyen békével és milyen boldogsággal leszünk elárasztva a halálos ágyunkon attól a gondolattól, hogy sokat, nagyon sokat fáradtunk és a Szeplőtelenért szenvedtünk.”*

Ezért nagy szeretettel és bizalommal mondjuk el együtt a felajánlás imáját, amelyet maga Mária tanított nekünk, megígérve Neki, hogy minden nap Vele maradunk, ahogyan Ő bennünk szeretne lakozni időnk végéig és még tovább:

„Ó, Mária, Világ Királynője, jóságos Édesanyánk!

Közbenjárásodban bízva rád bízuk lelkünket. Kísérj el minket minden nap az Öröm Forrásához! Ajándékozd nekünk az Üdvözítőt! Szeretet Királynője, neked szenteljük magunkat! Ámen.

Dicsértessék a Jézus Krisztus!